গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিকৰ ASM-HE ৬ ০৫৬ কাকতৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰা বাধ্যতামূলক ক্ষুদ্ৰ গৱেষণা পত্ৰ।

বিষয় : নলবাৰী জিলাৰ ধনতোলা গাঁৱৰ জন্ম, মৃত্যু- বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ

তত্ত্বাৱধায়ক

পৰ্ণা মেধি

সহকাৰী অধ্যাপিকা

অসমীয়া বিভাগ

মহেন্দ্ৰ নাৰায়ণ চৌধুৰী বালিকা

মহাবিদ্যালয়

গৱেষিকা ছাত্ৰী

নাম- মধুস্মিতা নাথ

শ্ৰেণী- ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

শ্ৰেণী ৰোল- BA210242

ৰোল- UA-211-193-0171

পঞ্জীয়ন নং- 21023516

অসমীয়া বিভাগ

মহেন্দ্ৰ নাৰায়ণ চৌধুৰী বালিকা মহাবিদ্যালয়, নলবাৰী

পাতনি

সংস্কৃতি, লোকাচাৰ আৰু সমাজৰ জীৱনবৃত্ত সম্পৰ্কীয় লোক বিশ্বাস বা লোক প্ৰথাৰ দৰে এক ব্যাপক পৰিসৰৰ বিষয়ক লৈ গৱেষণা কাৰ্যত অৱতীৰ্ণ হ'বলগীয়া কথাটো এক নতুন প্ৰচেষ্টা বুলিব পাৰি। এক বহল বিষয়ৰ গৱেষণাৰ সেয়া এক ক্ষুদ্ৰ প্ৰচেষ্টা বুলি আগবঢ়াইছো। প্ৰথমতে বিষয়টি ক'ৰ পৰা কেনেকৈ আৰম্ভ কৰিম, তাৰ বিচাৰি পোৱা নাছিলোঁ। যদিও সেয়া সম্ভৱ হৈছিল ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ সাক্ষাৎকাৰ আৰু পৰ্যবেক্ষণৰ যোগেদি। সমাজৰ সংস্কৃতি, লোকবিশ্বাস আৰু জীৱনবৃত্ত লোকাচাৰ সমূহৰ বিষয়টোলৈ বিশেষ আগ্ৰহেৰে গৱেষণা কাৰ্য হাতত লৈ আৰম্ভ কৰিছো। সামাজিক ভাৱে সংস্কৃতি, সমাজৰ লোকাচাৰৰ লগত বিজ্ঞান সন্মত দিশ ক'ত, জন্ম ক'ত, আদি সকলো গৱেষণাৰ দ্বাৰা বিচাৰিবলৈ যত্ন কৰিছো। কোনো এটা জাতিৰ জীৱন যাপন প্ৰণালী, লোকাচাৰ ধৰ্ম আদি বিষয়বোৰ কিছু পৰিমাণে স্পৰ্শকাতৰ, সেয়ে জাতিটোৰ কোনো বিষয়ত আঘাত নোহোৱাকৈ গৱেষকৰ দৃষ্টিত নিৰপেক্ষ ভাৱে অধ্যয়ন কৰিবলৈ আৰম্ভণিৰে পৰা যত্নপৰ হৈছো।

এই গৱেষণা প্ৰকল্পৰ বিষয়টো -

পৰ্যালোচনাৰ সুবিধাৰ্থে ছয়টা অধ্যায়ত ভাগ কৰা হৈছে। প্ৰস্তাৱনাক মূল অধ্যায় হিচাপে ধৰি অধ্যয়নৰ বিষয় বস্তু, ক্ষেত্ৰ, লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য, প্ৰয়োজনীয়তা, প্ৰণালী, সময় উল্লেখ কৰা হৈছে। প্ৰথম অধ্যায়ত গাঁৱৰ পৰিচয়, দ্বিতীয় অধ্যায়ত সংস্কৃতি স্বৰূপ, তৃতীয় অধ্যায়ত লোকাচাৰ আৰু অসম তথা নলবাৰী জিলাৰ লগতে নিজ গাঁৱৰ লোকাচাৰৰ বিৱৰণ কৰা হৈছে। চতুৰ্থ অধ্যায়ত, পঞ্চম আৰু ষষ্ঠ অধ্যায়ত নিজ গাঁৱৰ জন্ম, বিবাহ আৰু মৃত্যু সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ লগতে আধুনিক সমাজত পৰিৱৰ্তন আৰু বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ আদি সন্নিবিষ্ট কৰা হৈছে।

উপসংহাৰত আটাইকেইটা অধ্যায়ৰ থূলমূল আলোচনা, লোকাচাৰৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰলৈ অভিজ্ঞ তথা গৱেষক কয়েকৰ মতামত দাঙি ধৰিবলৈ যত্ন কৰা হৈছে। শেষত গ্ৰন্থপঞ্জী, সংবাদ-দাতা, সংবাদ-দাতাৰ তালিকা উল্লেখ কৰাৰ লগতে ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ কিছু আলোকচিত্ৰ সংগ্ৰহ কৰা হৈছে। এই ক্ষুদ্ৰ প্ৰচেষ্টাৰ অধ্যয়নৰ গৱেষণা প্ৰকল্পটিত সীমাবদ্ধতাৰ মাজেৰে লিখিব লগীয়া হোৱাত বহু দিশ অজানিতে ৰৈ যোৱাৰ লগতে ভুল হ'ব পাৰে। পাঠকে শিক্ষাগুৰুৱে প্ৰকল্পটি শুধৰাই দিলে কৃতাৰ্থ হ'ম।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ

মহেন্দ্ৰ নাৰায়ন চৌধুৰী বালিকা মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগত মই সামাজিকত এই প্ৰকল্পটো সম্পূৰ্ণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সকলো দিশৰ পৰা সহায়-সহযোগিতা তথা দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা আমাৰ অসমীয়া বিভাগৰ শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যাপিকা শ্ৰীযুতা পাৰ্বা মেধি বাইদেউৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। তেখেতৰ উৎসাহ, মৰম আৰু আশীৰ্বাদৰে পুষ্ট নহলে আমাৰ এই গৱেষণা সম্ভৱ নহল হেতেন।

ধনতোলা গাঁৱৰ গৱেষণা কৰ্মত সহায় হোৱাত শিক্ষাগুৰুৰ লগতে, ধনতোলা গাঁৱৰ কেইগৰাকী-মান গুণী-জ্ঞানী ব্যক্তিৰ লগতে শিক্ষাগুৰু সকলৰ ভিতৰত বিভাগীয় প্ৰধান অধ্যাপিকা আৰু আন চাৰ-বাইদেউ সকলৰ উৎসাহ, অনুপ্ৰেৰণা আৰু সহযোগীতা লাভ কৰিছো। স্বাস্থ্য কেন্দ্ৰৰ লগত জড়িত তথা গাঁৱৰ প্ৰাক্তন সভাপতি — শ্ৰীযুত অৰুণ কুমাৰ নাথদেৱৰ, শ্ৰী বাবুলা নাথ শ্ৰী অঞ্জু নাথ, শ্ৰী কানন নাথ, শ্ৰী গোলাপ নাথ এই সকল ব্যক্তিক কৃতজ্ঞতা স্মৰণ কৰিছো আৰু মোৰ অন্তৰ ভৰা কৃতজ্ঞতা যাচিছো।

গৱেষণা কাৰ্যৰ বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয় পুথিভঁৰালৰ লগতে আমাৰ গাঁওত থকা শ্ৰীযুত বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ নাথ দেৱৰ তাৰ ক্ষুদ্ৰ হলেও বহুত মূল্যবান পুথি থকা —

পুথিভঁৰাল লৈকে পৰ্যন্ত বিভিন্ন তথ্য লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছো।

এই গৱেষণা কৰ্মত বিশেষভাৱে সহযোগ কৰা বান্ধৱী নাজনীন আহমেদ, নেহা নাথ, ভাৱনা বৈশ্য, ৰশ্মী বেগম লৈ মোৰ হিয়াভৰা মৰম যাচিছো।

গৱেষণা কাৰ্যত বিশেষ ভাৱে সহায় সহযোগ কৰা শিক্ষাগুৰু সকল বিভাগীয় প্ৰধান অধ্যাপিকা ড° মণিমা দুৱৰা বাইদেউ আৰু আন শিক্ষাগুৰু সকল জীৱামণি তালুকদাৰ, ড° নীহাৰিকা মৰাণ, বিজুৰাম ইংলেং চাৰ, বাইদেউ সকলৰ উৎসাহ, অনুপ্ৰেৰণা আৰু সহযোগিতা লাভ কৰিছো। ইয়াৰ ভৱিষ্যতে প্ৰেৰণা আৰু সহযোগৰ বাবে শ্ৰদ্ধা, মৰম আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

সুচিস্মিতা নাথ

সূচীপত্ৰ

• পাতনি

• কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ

• মানচিত্ৰ

১.0. অৱতৰণিকা পৃষ্ঠা নং - ১ - ৫ লৈ

১.১. অধ্যয়নৰ বিষয়বস্তু

১.2. অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰ

১.৩. অধ্যয়নৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য

১.৪. অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা

১.৫. পূৰ্বীকৃত অধ্যয়ন

১.৬. অধ্যয়নৰ প্ৰণালী

১.৭. প্ৰমেয়

প্ৰথম অধ্যায় - পাৰৰ পৰিচয়, পৃষ্ঠা - ৮ - ১2

2.0. নলবাৰী জিলাৰ পৰিচয়

2.১. পাঁৰৰ পৰিচয়

2.2. পাঁৰৰ ভৌগোলিক স্থিতি, সীমা আৰ

2.৩. পাঁৰৰ জনসংখ্যা

2.৪. পাঁৰৰ জীৱিকা

2.৫. পাঁৰৰ ধৰ্ম

2.৬. পাঁৰৰ প্ৰতি

2.৭. পাঁৰৰ

2.৮. ...ৰৰ পৰিৱৰ্তন আৰু বিশ্বায়ন প্ৰভাৱ

দ্বিতীয় অধ্যায় - পৃষ্ঠা - ১৩ - ২১
৩.০. সংস্কৃতিৰ স্বৰূপ
৩.১. সংস্কৃতিৰ সংজ্ঞা আৰু শ্ৰেণী বিভাজন
৩.২. অভিজাত সংস্কৃতি
৩.৩. লোক সংস্কৃতি
৩.৪. জনজাতীয় সংস্কৃতি
তৃতীয় অধ্যায় পৃষ্ঠা - 22 - ৩১
৪.০. লোকাচাৰ
৪.১. লোকাচাৰৰ অৰ্থ, সংজ্ঞা আৰু স্বৰূপ
৪.২. লোকাচাৰৰ সৈতে ধৰ্ম সামাজিক, সামাজিক আৰু বৈজ্ঞানিক সম্পৰ্ক
৪.৩. লোকাচাৰৰ বিভাগ
৪.৪. অসমৰ আৰু নলবাৰীৰ লোকাচাৰ
৪.৫. বনগোলা পাঁৰৰ লোকাচাৰ
৪.৬. জন্ম-মৃত্যু-বিবাহৰ গুৰুত্ব।
চতুৰ্থ অধ্যায় পৃষ্ঠা - ৩2 - ৪০
৫.০. বনগোলা পাৰৰ জন্ম সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ
৫.১ গৰ্ভাৱস্থাৰ লোকাচাৰ
৫.2 প্ৰসৱৰ সময়ৰ লোকাচাৰ
৫.৩ প্ৰসৱৰ পিছৰ লোকাচাৰ
৫.৪ ধাত পখা
৫.৫ চুলি কটা
৫.৬ অন্ন প্ৰাশন
৫.৭ মাতৃ আৰু কেচুৱাৰ ওপৰৰ সময়ৰ লোকাচাৰ
৫.৮ অন্যান্য
৫.৯ জন্ম সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰৰ পৰিৱৰ্তন আৰু বিশ্বায়ন প্ৰভাৱ

পঞ্চম অধ্যায় পৃষ্ঠা - ৪৯ - ৫৬

৬.0 ধনতোলা গাঁৱৰ বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ

৬.১ কইনা চাবলৈ যোৱা লোকাচাৰ

৬.2 বিবাহৰ দিন ঠিক কৰা লোকাচাৰ

৬.৩ জোৰণৰ সময়ৰ লোকাচাৰ

৬.৪ বিবাহৰ সময়ৰ লোকাচাৰ

৬.৫ বিবাহৰ পিছৰ লোকাচাৰ

৬.৬. অন্যান্য

৬.৭ বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰৰ পৰিৱৰ্তন আৰু বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ।

ষষ্ঠ অধ্যায় পৃষ্ঠা - ৫৭ - ৬৪

৭.0. ধনতোলা গাঁৱৰ মৃত্যু সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ

৭.১. দাহনৰ সময়ৰ লোকাচাৰ

৭.2. দাহনৰ পিছৰ লোকাচাৰ

৭.৩. মৃত্যু সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰৰ পৰিৱৰ্তন আৰু বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ।

- উপসংহাৰ
- গ্ৰন্থপঞ্জী
- সংবাদ দাতা
- আলোক চিত্ৰ

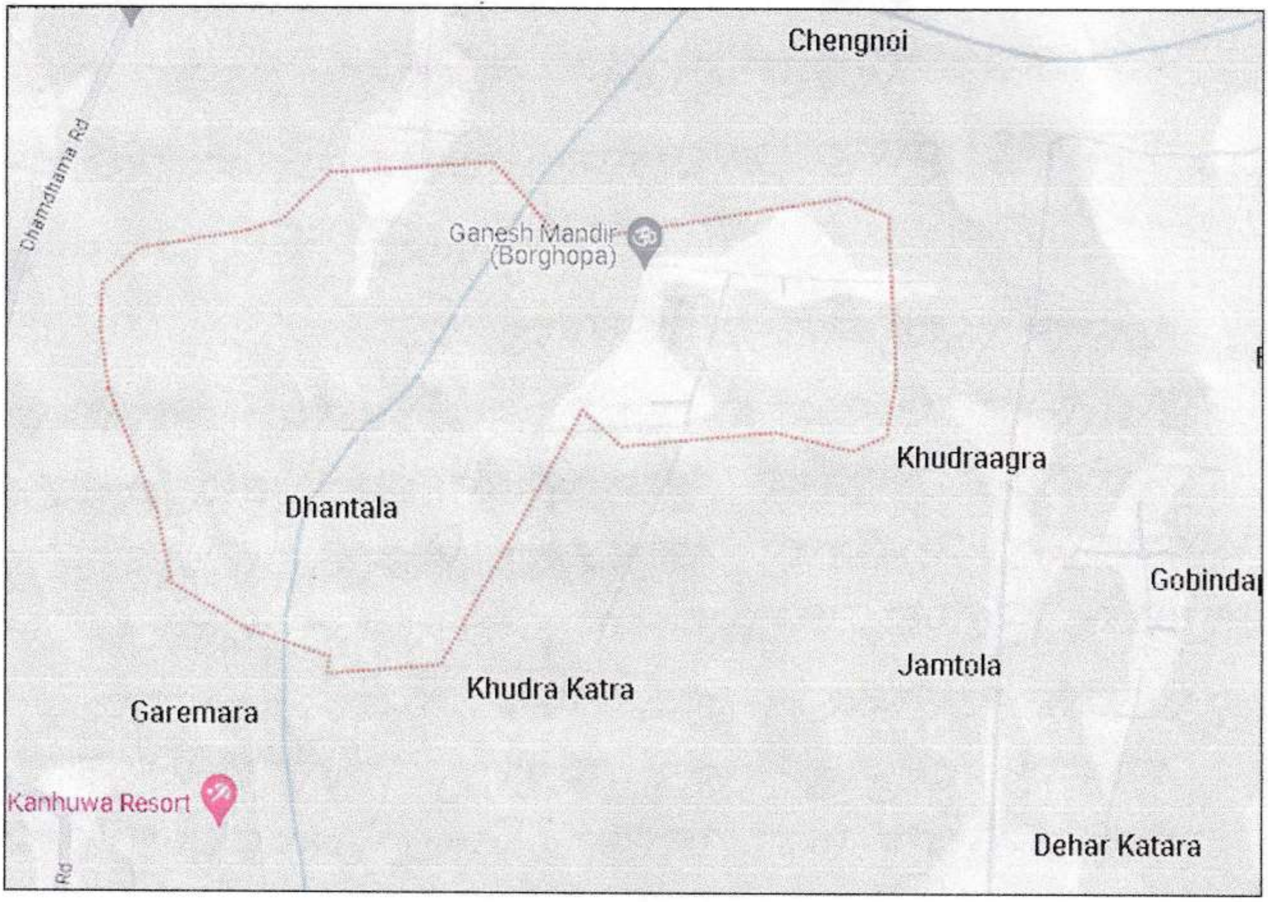

ধনতোলা গাঁৱৰ মানচিত্ৰ (নলবাৰী)

অৱতৰণিকা

১.১. অধ্যয়নৰ বিষয়বস্তু

অধ্যয়নৰ বিষয় বস্তু হৈছে নলবাৰী জিলাৰ লগতে বনতোলা পাৰৰ ভৌগোলিক স্থিতি, সীমা, জনসংখ্যা, শিক্ষা-দীক্ষা, ভাষা, সাহিত্য, সমাজ ব্যৱস্থা, সামাজিক পৰম্পৰা, ৰীতি-নীতি, লোকাচাৰ, সাজ-পোচাক, জীৱন পদ্ধতি ইত্যাদি।

এই প্ৰকল্পটিত বনতোলা পাৰৰ পৰম্পৰাগত সামাজিক লোকাচাৰৰ ভিতৰত জন্ম, মৃত্যু আৰু বিবাহক মূল বিষয় বস্তু হিচাপে আলোচনা কৰা হৈছে। পুৰণি সমাজত প্ৰচলিত লোকবিশ্বাস আৰু বৰ্তমান সমাজত লোকবিশ্বাসত সাদৃশ্য /পৰিৱৰ্তন-ৰ প্ৰভাৱ আলোচনা কৰা হৈছে। সমাজত মহিলা গৰ্ভৱতী পৰ্ব্বীৰণ হোৱাৰ পৰা, সন্তান প্ৰসৱ, গণনা, অন্ন প্ৰাশন, আদি, লগতে দধি-কৰ্হনা চোৱা, আঙুঠি পিন্ধোৱা, জোৰণ, বিবাহ আদি আলোচনা কৰা হৈছে। তদুপৰি মৃত লোকৰ সৎকাৰ কৰাৰ পৰা আদ্য-শ্ৰাদ্ধ আদিলৈকে পৰম্পৰাগত ভাৱে প্ৰচলিত আছে নে তাক গৱেষণা কৰা হৈছে।

১.2 অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰ

প্ৰকল্পটিৰ ...

অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰ হৈছে ... নলবাৰী জিলা আৰু ... বনতোলা ... গাঁওখন। কিয় গাঁওখনৰ মানুহৰ বসতি অনুযায়ী পৰিৱৰ বহল-

নহয় যদিও ভৌগোলিক স্থিতি, সীমা, জনসংখ্যা আৰু জীৱিকা প্ৰসিদ্ধ স্থান আদি সকলোবোৰ দিশ জানিবৰ বাবে [illegible] গাঁও সমূহকে অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰ হিচাপে আমাৰ লোৱা হৈছে।

১.৩ অধ্যয়নৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য

এই গৱেষণা প্ৰকল্পটি প্ৰস্তুত কৰোতে অনুসৃত ৰখা উদ্দেশ্য আৰু লক্ষ্যবোৰ তলত দিয়া বিষয়ৰ —

(ক) নলবাৰী জিলাৰ লগতে গাঁৱৰ ভৌগোলিক স্থিতি, অৱস্থান, জনসংখ্যা, স্বাস্থ্য ব্যৱস্থা আৰু সংস্কৃতিৰ বিষয়ে পৰিচয় দাঙি ধৰা হৈছে।

(খ) নিৰ্দিষ্ট অঞ্চলত প্ৰচলিত লোকাচাৰ, ৰীতি-নীতি, উৎসৱ-পাৰ্বণ আদিৰ বিষয়ে জনা,

(গ) [illegible] গাঁৱৰ প্ৰসিদ্ধ স্থান, সাহিত্য, প্ৰচলিত ভাষা, প্ৰচলিত লোকাচাৰ আদিৰ বিষয়ে জ্ঞান লাভ কৰা।

১.৪ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা

ভাৰত বৰ্ষৰ লগতে অসমৰ অঞ্চলত বিভিন্ন ভাষা-ভাষীৰ বিভিন্ন ধৰ্মাৱলম্বী, মানুহৰ সংস্কাৰ লগতে ৰীতি-নীতি পালন কৰা মানুহ দেখা পোৱা যায়। এই বিশাল অঞ্চলৰ সংস্কৃতি বা সাহিত্য আৰু অন্যান্য দিশ-বোৰ সহজতে নিখুঁত ভাৱে জানিব নোৱাৰি। তাৰ বাবে জিলা ভিত্তিক তথ্য অন্বেষণ গাঁও হিচাপে অধ্যয়নে আন জনক উপৰোক্ত দিশ সমূহ নিখুঁত ধাৰণা লাভ কৰিব পাৰি। এই ক্ষেত্ৰত অনেকৰা-

প্ৰকল্প অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। সময়ৰ অগ্ৰগতিত লোক সমাজৰ সমল হেৰাই গৈছে। সেয়ে অসমৰ প্ৰাচীন সমাজ ব্যৱস্থা তথা লোকাচাৰ সংৰক্ষণৰ প্ৰয়োজন আছে। জাতীয় চেতনা সাংস্কৃতিক চেতনা তথা আঞ্চলিক ভাতৃত্ববোধ গঢ়াৰ বাবে এনে বিষয়ৰ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে।

১.৫. পূৰ্বীকৃত অধ্যয়ন

নলবাৰী অসমৰ সংস্কৃতি তথা বিভিন্ন দিশকলে বিভিন্ন বিষয়ৰ লোক সংস্কৃতিৰ বিষয়ক গ্ৰন্থ প্ৰবন্ধসমূহ অধ্যয়নৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছিল। এই গ্ৰন্থসমূহৰ অধ্যয়নে প্ৰকাশ কৰা অসমৰ সংস্কৃতিৰ সামগ্ৰিক ধাৰণাৰে গৱেষণাৰ প্ৰকল্পটি তৈয়াৰ কৰাৰ সহায় কৰিছিল। সেই গ্ৰন্থসমূহ হ'ল লীলা গগৈ 'অসমৰ সংস্কৃতি' (20১১), বুবুল তালুকদাৰ 'অসমৰ সংস্কৃতি' (2020), বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱা 'লোক সংস্কৃতি' (20১2), ড° অনিল চন্দ্ৰ মজুমদাৰ 'অসমীয়া সাহিত্যত লোক-সংস্কৃতিৰ সমল' (2020), সুৰভিনাথ দলৈ শৰ্মা 'বাৰেৰহনীয়া অসম' (১৯৯৪), ড° নবীন চন্দ্ৰ শৰ্মা ড° নবীন চন্দ্ৰ শৰ্মা 'অসমীয়া লোক সংস্কৃতিৰ আভাস' (20১৫)

নলবাৰী জিলাৰ লগতে ধৰতোলা গাঁওসমূহৰ সমাজ, সংস্কৃতি সাহিত্য আদি বিভিন্ন বিষয়ৰ প্ৰবন্ধ, কবিতা, স্মৃতিগ্ৰন্থ লগতে বিভিন্ন জনে লিখি প্ৰকাশ কৰিছে। নতুন প্ৰজন্মৰ ভালে কেইগৰাকীমান

ব্যক্তিৰূপে বাতৰি কাকত, বিভিন্ন আলোচনী আদিত বিভিন্ন বিষয়ক সামাজিক কবিতা ৰচনা কৰা দেখা যায়। সত গাঁৱৰ লোকাচাৰ; আচাৰ-ৰীতি-নীতিৰ লগত বিভিন্ন বিষয়ৰ আলোচনা পোৱা যায়।

১.৬ অধ্যয়নৰ প্ৰণালী

এই প্ৰকল্পটো প্ৰস্তুত কৰোঁতে ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ লগতে পৰ্যবেক্ষণ আৰু সাক্ষাৎকাৰ আৰু তুলনামূলক বিশ্লেষণ প্ৰণালী বিশেষভাৱে প্ৰয়োগ হৈছে। ইয়াৰ লগতে ছয়টা অধ্যায়ত বিভক্ত কৰি আলোচনা কৰা হৈছে। প্ৰথম অধ্যায়ত গাঁৱৰ পৰিচয়, দ্বিতীয় অধ্যায়ত সংস্কৃতিৰ স্বৰূপ; তৃতীয় অধ্যায়ত লোকাচাৰ, চতুৰ্থ অধ্যায় আৰু পঞ্চম অধ্যায়ত আৰু ষষ্ঠ অধ্যায়ত ধনতোলা গাঁৱৰ জন্ম, মৃত্যু আৰু বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰসমূহৰ বৰ্ণনা কৰা হৈছে।

১:৭ প্ৰমেয় —

প্ৰকল্প প্ৰস্তুত কৰোঁতে তলত দিয়াৰ দৰে কেইটাও অধ্যায় তথা উপ-অধ্যায়ত বিভক্ত কৰা হৈছে। বিভাজনসমূহ এনেধৰণৰ —

১) নলবাৰী জিলাৰ লগতে ধনতোলা গাঁৱৰ ভৌগোলিক-নৃতাত্ত্বিক, সামাজিক পৰম্পৰা, ৰীতি-নীতি, উৎসৱ-পাৰ্বণ, ভাষা সাহিত্য আদিৰ পৰিচয় পোৱা যাব।

ii) সমাজের জগতে আধুনিকতার প্রভাব এবং অশুভের সমাজের সংস্কৃতি তথা সাংস্কৃতিক লেনদেনে পরিচয়ে তার আভাস পাওয়া যায়।

iii) এছাড়া নাটকে উন্নত মানুষের শিক্ষা-দীক্ষা, চক্রবর্তী আচরণে বিভিন্ন মানুষের রাজনৈতিক চিন্তা ধারা, সমাজের সামগ্রিক উন্নয়নে উন্নত মানুষের ভাবাদর্শ আভাস পাওয়া যায়।

প্রথম অধ্যায়

২.০. নলবাৰী জিলাৰ পৰিচয়

১৯৮৫ চনৰ ১৪ আগষ্টত নলবাৰী এক সুকীয়া জিলা হিচাপে অসমৰ ৰাজনৈতিক আৰু প্ৰশাসনিক মানচিত্ৰত স্বীকৃতি লাভ কৰে। অসম চৰকাৰৰ ১৪/৮/১৯৮৫ তাৰিখৰ G.AG(B)/46/84/33 নং অধিসূচনা মৰ্মে নলবাৰী চহৰক জিলা সদৰ হিচাপে লৈ এই জিলাখন গঠন কৰা হয়। ইয়াৰ আগতে ১৯৬৭ চনৰ পৰাই নলবাৰী অবিভক্ত কামৰূপ জিলাৰ এটা মহকুমা আছিল। নলবাৰী জিলাৰ পূবে কামৰূপ জিলা, উত্তৰে ভূটানৰ আন্তৰ্জাতিক সীমা, পশ্চিমে বৰপেটা জিলা আৰু দক্ষিণে কামৰূপ জিলাৰে আবৃত। জিলাখনত মুঠ গাঁও পঞ্চায়তৰ সংখ্যা ১১০ খন আৰু মুঠ গাঁৱৰ সংখ্যা ৮২৭ খন।

নলবাৰী নামৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কে ভিন্ন মত পোৱা যায়। কথিত আছে বৰ্তমান নলবাৰী চহৰৰ মাজেৰে অসময়ত নোৱা নামে এখন নৈ বৈ গৈছিল। তাৰ পাৰবুলিকে ধৰি সমগ্ৰ অঞ্চলটো এ বিল আছিল। পিছত ক্ৰমিকভাৱে এই বিলখন বামত পৰিণত হয় আৰু নল-খাগৰিৰে ভৰি পৰে। উনৈশ শতিকাৰ মাজভাগত ভূটীয়া সকলে গোহাঁই কমল আলি পৰ্যন্ত উত্তৰ দিশৰ পৰাই অত্যাচাৰ আৰম্ভ কৰে। এই অত্যাচাৰত বহুতো লোকে স্থান-চ্যুত হৈ দক্ষিণ দিশলৈ গুচি যায়। ইতিমধ্যে বিলৰ পৰা বামত পৰিণত হোৱা নল-খাগৰিৰে

ভেৰপুৰ আপাৰকুৰি অঞ্চলটোত এই স্থানটো লোকসকলে বসতি আৰম্ভ কৰে। এই অঞ্চলটো উত্তৰ-পূৱ দিশত মাটোবাৰী নামৰ গাওঁ এখন আছিলেই। নৰাগত সকলে মাটোবাৰী নামৰ আহৰ্শৰে সেইলোকসকলে নতুন বসতি অঞ্চলটোৰ নাম নলবাৰী ৰাখিছিল বুলি অনুমান কৰিছিল। আন এক মত অনুসাৰী ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ উত্তৰ পাৰৰ এই অঞ্চলটো নব্য জনবসতিৰ বাবে নৱ + বাৰী = নৱবাৰী হয় আৰু পিছলৈ 'নৱবাৰী', ৰ পৰা 'নলবাৰী' (নৱবাৰী > নলবাৰী) হয়। (ভাৰতী, পৃষ্ঠা - ৬-৭)

প্ৰসংগ গ্ৰন্থ - ভাগৱতী দীননাথ, নলবাৰীৰ ৰূপৰেখা

২.১. গাঁৱৰ পৰিচয়

গাঁওখনৰ নাম ধনতোলা। নলবাৰী জিলাৰ বতাহগিলা মৌজাৰ উত্তৰ অংশত অৱস্থিত। এই গাঁওখনৰ পৰিসৰ বহুত বেছি নহয়। যদিও ওচৰৰ গাঁও তিনিখনৰ লগত একেলগে থকা উৎসৱ, অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান লগত একেলগে পালন কৰা হয়। এই গাঁওখন আৰ্থিক ভাৱে, সামাজিক, সাংস্কৃতিক দিশৰ লগতে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰতো বহুগুণে আগবঢ়া। লোকবাদ মতে পূৰ্বতে হেনো ৰ, এই গাঁওখনত প্ৰচুৰ পৰিমাণে ধান খেতি কৰিছিল। গাঁৱৰ প্ৰায়বোৰ মানুহ কৃষি কাৰ্যত নিয়োজিত হৈ আছিল। সেইদৰে প্ৰচুৰ পৰিমাণে-

কৰা ধানখেতি চপোৱাৰ সময়ত হেনো বহুতো দূৰৰ মানুহে ধান চপোৱা অৰ্থাৎ ধান তুলিব আহিছিল। অনেকৰে ধান তোলাৰ কামৰ পৰাই ধনতোলা নামকৰণ হয়। আকৌ আন এজন অজন লোকে কয় ধান তোলাৰ কামৰ পৰা ধন বা পইচা পায়, তাৰ কাৰণে ধন তুলিব খোজাৰ পৰা ধনতোলা হয় বুলি মত প্ৰকাশ কৰে। (তথ্য দাতা - শ্ৰী খগেন্দ্ৰ নাথ)

২.২. গাঁৱৰ ভৌগোলিক স্থিতি, সীমা আৰু মাটিকালি

ধনতোলা গাঁওখনৰ পূবে- ক্ষুদ্ৰকৈখা গাঁও আৰু পাগলাদিয়া নদী, পশ্চিমে নমাটি গাঁও লগতে কুমাৰ ভাস্কৰ বৰ্মা সংস্কৃত আৰু পুৰাতন অধ্যয়ন বিশ্ববিদ্যালয়, উত্তৰে বৰআলগা গাঁও আৰু দক্ষিণে আছে গৰেমাৰা গাঁও। এই গাঁওখন দীঘলে 1.500 কিলোমিটাৰ আৰু বহল 5 কিলোমিটাৰ। ধনতোলা গাঁওখনত প্ৰথম মানৰ উচ্চ কৰুৱা বিষ্টু'ৰ গাতে গা লগাই পাগলাদিয়া নদী বৈ গৈছে। গাঁওখনত বেপাৰ বাণিজ্যৰ বাবে দোকানৰ অঞ্চল ৰৈছে লগতে বাসুদেৱা বিষ্ণু মন্দিৰ আৰু শ্ৰীলক্ষ্মী মন্দিৰ, কালী মন্দিৰৰ লগতে এখন প্ৰাথমিক বিদ্যালয় আৰু এখন উচ্চ আৰু মধ্য ইংৰাজী বিদ্যালয় আছে।

গাঁওখনৰ মাটিৰ বহল নহয়। দীঘলে 1.500 কি.মি.ৰ আৰু বহলে 5 কি.মি. মুঠ 75000 বৰ্গ কি.মি. মাটি কালি। (তথ্য দাতা : মাননীয় হৰমোহন নাথ)

২.৩. গাঁৱৰ জনসংখ্যা

ধিনতোলা গাঁওখনত প্ৰায় ২৫০ঘৰ মানুহ বাস কৰে। ৫ নং পূৰ্ব কথাৰগিলা গাঁও পঞ্চায়তৰ এই গাঁওখনৰ ১০০ ঘৰ মানুহ আমাৰ এই অঞ্চলটোত বসতি কৰে আৰু বাকী ১৫০ ঘৰ কামৰ অঞ্চলটোত বাস কৰে। ইয়াতে প্ৰতিখন ঘৰতে প্ৰায় ৪-৫ জন সদস্য পৰিয়ালত আছে। গতিকে গাঁওখনত মুঠতে ১২৫০ জন জনসংখ্যা আছে। (তথ্যদাতা: শ্ৰী অকন কুমাৰ নাথ)

২.৪. গাঁৱৰ জীৱিকা

~~ধিনতোলা~~ গাঁওখনৰ জীৱিকাৰ পথ বহুত আছে। গাঁওখন অতীতত কৃষি প্ৰধান আছিল। বৰ্তমান বহু পৰিবৰ্তন হ'ল + পশু আৰম্ভ কৰি চাকৰি, কৃষি, দোকান-পোহাৰ, গাড়ী (টেক্সি; ই-ৰিক্সা আদি). মেলেৰো; কোম্পানীত কামকৰ্ম আৰু বৰ্তমান সময়ত ঘৰ ভাৰা দিয়া লগতে আন কিছুমান লোক দৈনিক মজুৰি কৰিও মানুহে দৈনন্দিন জীৱন নিৰ্বাহৰ জীৱিকা পথ কৰি আছে। ইয়াৰ ৩০ জন মান মানুহে চৰকাৰি চাকৰিয়াল, ৪০ জন ব্যক্তিয়ে কৃষি কাৰ্য্যৰ লগত জড়িত, ১৫জন লোকে ব্যৱসায়-বাণিজ্যত জড়িত, ২০ জন মান গাড়ীৰ ব্যৱসায় যেনে টেক্সি, ই-ৰিক্সা, টেম্পু, বাছ আদিত জড়িত। কম মানে বাহিৰৰ কোম্পানিত প্ৰায় ৪৫-৫০ জন লোক নিয়োজিত হৈ আছে।

ইয়াৰ লগতে প্ৰায় ১৫-20 জন লোকে দৈনিক মজুৰি কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰে। (তথ্য দাতা: মনোজ নাথ)

২.৫. গাঁৱৰ ধৰ্ম :

গাঁওখন সাংস্কৃতিক দিশত এক সুকীয়া স্থান আছে। পূৰ্বৰে পৰা এই গাঁওখনত ঋতু সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন উৎসৱ-অনুষ্ঠান পৰম্পৰাগত ভাবে উদযাপন কৰি আহিছে। এই গাঁওখনত অসমীয়া হিন্দু ধৰ্মৰ লোক বাস কৰি আহিছে, আন কোনো জন-জাতি বা আন ধৰ্মৰ লোকে বাস নকৰে। সেয়েহে ঐতিহ্যৰ পৰা হিন্দু ধৰ্মহে প্ৰচলন হৈ আহিছে। হিন্দু ধৰ্মত প্ৰচলিত তথা ঋতু সম্পৰ্কীয় উৎসৱ-অনুষ্ঠান সমূহ সম্পূৰ্ণ নীতি নিয়মেৰে পালন কৰা হয়। ভগৱানৰ স্তুতি, শ্ৰদ্ধা, আৰাধনা, ভক্তিৰে বিভিন্ন উৎসৱ যেনে- অসমীয়া নতুন বছৰ আৰম্ভণিতে বিষ্ণু পূজা, লক্ষ্মী-পূজা, কালী পূজা, শিৱ ৰাত্ৰি, জন্মাষ্টমী, নাগ পঞ্চমী, গুৰুজনাৰ তিথি ইত্যাদি উদযাপন কৰে। প্ৰত্যেক বৃহস্পতি বাৰে গাঁৱৰ মহিলা সকলে নাম প্ৰসংগ আৰু ভকত সকলে ভাগৱত পাঠ কৰে। তাৰ লগতে [illegible] ৰঙালী বিহু বং [illegible] উদযাপন কৰা হয়। ভোগালী বিহুত অগ্নিদেৱতাক পূজা কৰা হয়। গাঁৱৰ সকলো উৎসৱ-পাৰ্বণ [illegible] ভাৱে উদযাপন কৰা হয়। (তথ্য দাতা: গোলাপ নাথ)

২.৬. গাঁৱৰ প্ৰসিদ্ধ স্থান

ধনতোলা গাঁওখনৰ প্ৰসিদ্ধ স্থান বুলি ক'লে শিক্ষাকেন্দ্ৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়

আৰু এটা প্ৰাথমিক বিদ্যালয় আছে। ইয়াৰ লগতে শ্ৰী শ্ৰী লক্ষ্মী মন্দিৰ এটা, বিষ্ণু মন্দিৰ এটা, শ্ৰীশ্ৰী কালি মন্দিৰ এটা আৰু দুটা শিৱ মন্দিৰ আছে। ইয়াৰ উপৰিও এই অঞ্চলৰ সমাবেশ পোৱাৰ সমস্ত মানুহৰ মনোৰঞ্জনৰ বাবে পাগলাদিয়া নদীৰ সৌন্দৰ্যক প্ৰতীক হিচাপে লৈ বহুতো বিষয় সৃষ্টি কৰিছে। বৰ্তমান কিছু বছৰ আগৰ পৰাই এই স্থানৰ সৃষ্টি বিষয় সমস্ত পাঁত্তৰ কিছু ক্ষেত্ৰত প্ৰসিদ্ধ হিচাপে স্থান লাভ কৰি আহিছে। শিক্ষা ক্ষেত্ৰৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ পাঁত্তৰ পশ্চিম সীমাত অৱস্থিত প্ৰথম এখন সংস্কৃত বিশ্ববিদ্যালয় গঢ় লৈ উঠিছে।

২.৭. পাঠৰ ভাষা — সাধাৰণতে পাঁত্ত অঞ্চলৰ ভাষাৰ কথা-বতৰা সহজ-সৰল হোৱা দেখা যায়।

ঠিক সেইদৰে পাঁত্তৰ ভাষাও সহজ-সৰল পায়লীয়া কথিত ভাষা। পূৰ্বৰে পৰা পৰম্পৰাগত ভাৱে কথিত ভাষা প্ৰচলিত হৈ আহিছে। নলবাৰী জিলাৰ বাহিৰৰ এই কথিত ভাষা শুনিলেই যেনে অনুমান কৰিব পাৰে নলবাৰীৰ লোক হয় বুলি। আমাৰ এই ভাষাটোক প্ৰাকৃতিক নলবৰীয়া ভাষা বুলি কোৱা হয়। স্থানীয় ভাৱে ঘৰুৱা মত-কথাত ব্যৱহাৰ কৰা অসমীয়া ভাষাটো নলবাৰীৰ বিভিন্ন অঞ্চলত বেলেগ বেলেগ হোৱা দেখা যায়। আমাৰ অঞ্চলত প্ৰচলিত হৈ থকা শব্দ হ'ল — কাকে/কাক, তাতে-এতে / তাত-ইয়াত, তহঁত / তোমালোক।

(সংগ্ৰহ: শ্ৰী কিৰণ দাস)

২.৮ পাৰিৱ সাহিত্য — বৰ্তমানলৈকে [illegible] সমাজত সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰ চৰ্চা কৰাত বিশেষ ভাৱে সাহিত্য সৃষ্টি কৰা নাই। যদিও সমাজৰ পাৰিৱ প্ৰাক্তন প্ৰাপ্ত শিক্ষক অৱসৰকালীন নিজ হাতে লিখা কেইমান মান কিতাপৰ লগতে বাহিৰা কিছুমান মূল্য-বান কিতাপ সংগ্ৰহ কৰি সেই পুথিবোৰ যুগাল কৰিছে। হাইস্কুলৰ অৱসৰ প্ৰাপ্ত প্ৰধান শিক্ষক শ্ৰীযুত বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ নাথ দেৱে যোৱা দুই বছৰ মান আগতে নিজ হাতে লিখা পুথিৰ বাবে নলবাৰী জিলা তথা অসমতো বহুত পুৰস্কাৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তেওঁৰ বিশেষকৈ তত্ত্বমূলক গ্ৰন্থ, ধৰ্মমূলক পুথি, উপনিষদ, কবিতা পুথি আদি বহুতো মূল্যবান পুথি লিখিছে। শিক্ষকতা পাছত অৱসৰ লৈ কৰি তেওঁৰ ঘৰত বহি নামাকি বিভিন্ন আত্মমূলক তথা ঈশ্বৰৰ গুণানুকীৰ্ত্তনৰ সমে পাণ্ডুখনত বহুতো বোম প্ৰচাৰ কৰিছে। তেওঁত অনুৰাগী বৈষ্ণৱ ধৰ্মী লোক আৰু তেওঁৰ ছোৱালীও চিকিৎসক। তেওঁৰ লাভ কৰা কেইটামান বঁটা হ'ল — সমন্বয়-শিল্পী বঁটা, সাহিত্য পাৰিষদ বঁটা, ৰামধেনু বঁটা আৰু সাহিত্য প্ৰেৰণা বঁটা আদি। ইয়াৰ উপৰিও আমাৰ গাঁৱৰ শ্ৰীযুত গোলাপ নাথ দেৱে কিছুসংখ্যক লোক গীত ৰচনা কৰিছে।

(তথ্য দাতা: মাননীয় শ্ৰীযুত বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ নাথদেৱ)

দ্বিতীয় অধ্যায়

৩.০. সংস্কৃতিৰ ধাৰণা

সংস্কৃতিৰ পৰিসৰ অতি বহল। এখন সমাজ অনেকজন ব্যক্তিৰ দ্বাৰা এক গোট হৈ বা ব্যক্তিৰ সমষ্টিত সমাজ গঠিত হয়। সাধাৰণতে সমাজ বুলিলে হ'লে কেইজনমান মানুহ বা লোক সমষ্টি উদ্যোগে বাস কৰি থাকিলে সেই ঠাইত বাস কৰা ব্যক্তিবোৰে কিছুমান নিৰ্দিষ্ট নীতি-নিয়ম, ধৰ্মীয় পৰম্পৰা, বিশ্বাস, আচাৰ-আচৰণ মানি চলে। অনুসৰি সমাজত প্ৰচলিত ৰীতি-নীতি, পৰম্পৰা বিশ্বাস মানুহৰ আচাৰ-আচৰণ ব্যৱহাৰকে একেলগে আৰু সংস্কৃতি বোলে যাৰ সামগ্ৰিক ৰূপেই হ'ল সংস্কৃতি। সমাজ এখনত বাস কৰা লোকে দৈনিক জীৱনত প্ৰয়োজনৰ বাবে ব্যৱহাৰৰ উদ্দেশ্যে কৰা বিভিন্ন ধৰণৰ কামৰ বাবে বা কাৰ্যৰ ক্ৰিয়াকলাপত যেনে ৰন্ধা-বঢ়া, খেতি-বাতি কৰা, তাঁত শাল বোৱা, মাছ মৰা আদিৰ লগতে ঘৰুৱা ভিন্ন কাম আৰু জীৱনৰ কিছুমান বিশ্বাস, ধৰ্ম আস্থা নিষ্ঠাৰ লগত জড়িত চেতনা বোধক বিচাৰ কৰিলে দেখা যায় যে সংস্কৃতি জীৱনৰ সামগ্ৰিক ৰূপ বা পদ্ধতি।

বৰ্তমান সমাজত মানুহৰ জীৱন প্ৰয়াসৰ মৰ্মৰ কথাৰ কেৱল এক মাত্ৰ উপায় হ'ল সৌন্দৰ্য চৰ্চা। সৌন্দৰ্যই মানুহৰ জীৱন আনন্দময় কৰি তুলিছে। সেই কাৰণে মানুহে সকলো মানসিক, দৈহিক আৰু ব্যৱহাৰিকত কৰা কামতো অৰ্থাৎ ৰন্ধা-বঢ়া, পিন্ধন-উৰণ, চলন-ফুৰণ, আচাৰ-ব্যৱহাৰ আদিত ছবিতো সৌন্দৰ্যৰ প্ৰয়োগ কৰি তুলিব খোজে। এই সকলোবোৰ সৌন্দৰ্য প্ৰয়োগ-হ'ল সংস্কৃতি।

প্ৰতিজন মানুহৰ স্বতন্ত্ৰতা, স্বভাৱ-চৰিত্ৰ, চিন্তন-মনন, ব্যৱহাৰ, আচাৰণ-আচৰণ, ৰীতি-নীতি অভ্যাস আৰু ভিন্ন ভিন্ন বৈশিষ্ট আদিৰ সমষ্টি। এই সকলোবোৰ মিলি তেনেধৰণৰ ব্যক্তিৰ ব্যক্তিত্ব প্ৰকাশ পায়। তেনেকৈ প্ৰকাশিত মানুহৰ ব্যক্তিৰ স্তৰ আৰু বৈশিষ্ট্য সমূহ প্ৰধানকৈ সমাজৰ বিশেষ স্থানত তুলি ধৰা হয়। এই ব্যক্তিসকলৰ সমাহিত বাস কৰা ক্ষেত্ৰখনক সমাজ আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক বুলি কোৱা হয়। ব্যক্তিগত ভাৱে ব্যক্তিগত আচৰণ বা ব্যৱহাৰ ভিন্ন হলেও সামূহিক ভাৱে বা আনুষ্ঠানিক ভাৱে সেই আচৰণৰ মাজত কিছু মিল থাকে। জন্মৰ পৰা আৰম্ভ কৰি মৃত্যু পৰ্যন্ত এনে সমাজে তাৰ মৃত্যুৰ পৰা পৰৱৰ্তী সময়লৈ আগবাঢ়ি গৈ থাকে। মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ আচৰণ ব্যৱস্থা আৰু জীৱন প্ৰণালীৰ পদ্ধতিয়ে সমাজ আৰু সেই সমাজৰ সংস্কৃতিৰ প্ৰবাহক জীয়াই ৰাখে। সেই সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ ধাৰাটোক নিৰবিচ্ছিন্ন ভাৱে আগবঢ়াই নিয়াত সভ্যতাই অধিক অৰিহণা যোগায়। "সভ্যতা ইংৰাজী Civilization শব্দৰ আভিধানিক অৰ্থ হৈছে সাহিত্য, বিজ্ঞান দৰ্শন আদিত উৎকৰ্ষ সাধন কৰা উন্নত মানৰ সমাজ ব্যৱস্থা। সভ্যতাই সকলো নিৰ্দিষ্ট সংস্কৃতিক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। সংস্কৃতিৰ উত্থানেই হল সভ্যতা, সমাজ বিশেষত পৰম্পৰাগত ভাৱে চলি অহা আচাৰ-আচৰণৰ মাজেদি সমাজখনৰ বৈশিষ্ট্য দিশ নিৰ্ধাৰিত হয়। এই বৈশিষ্ট্য পূৰ্ণ দিশ যেইটা সমাজ খনৰ Culture বা সংস্কৃতি।

(অনুকৰণ বাবুল, কিতাপৰ নাম - অসমৰ সংস্কৃতি, পৃষ্ঠা ৮)

Culture শব্দটোৰ মূল বিচাৰ কৰিলে দেখা যায় যে ফোন স্যমবায়ৰ বাবে অভৰ্যাৰ্ড টাইলাৰে ১৮৭১ চনত এই শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰিছিল। Culture শব্দটোৰ মূল হৈছে লেটিন ভাষাৰ 'কোল' ধাতু যাৰ Colere বা Culture অথবা কুলতুৰা Colere বা Culture শব্দৰ অৰ্থ কৰ্ষণ বা খেতি কৰা। গতিকে সংস্কৃত কৃষ্টি আৰু লেটিন Culture শব্দত যে অৰ্থৰ মিলৰ পৰা মিল আছে সেই সম্পৰ্কত সন্দেহৰ অৱকাশ নাই। প্ৰাচ্য সমাজত খেতিৰ বাবেত কৃষ্টি ভূমিত এটা চিনাকি দৃশ্য প্ৰত্যক্ষ কৰিবলৈ পোৱা যায়। খেতিয়কে বলধ হালত ভিত্তিত নাঙল যুঁৱলি লৈ হাল বাই লোৱাৰ পিছত সেই মাটি বহা মৈয়াই লৈ শস্যৰ বীজ সিঁচাৰ বা মাটি বহা প্ৰস্তুত কৰে। কালদাৰ মৈত পোৱা কৃষি ভূমিত ছটিওৱা বীজৰ শস্য ভাল হয়। সেইদৰে মৈ দিয়া পদ্ধতিটোৱো সমানেই তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। মৈ দিওঁতে খেতিয়কে জনলে মৈত বান্ধি গৰু হালক নিৰ্দেশ দি সম্পূৰ্ণ মাটিখিনি মৈয়াই আহোঁতে এইটো কথাৰ প্ৰতি সাৱধান হয় যাতে মৈ দি অনা ঢপলত ভাৰৰ যোগ নপৰে। মোত্ত কৰিলে সিঁচি দিয়া বীজৰ পৰা ভাল শস্য প্ৰাপ্তিত কিছু অসুবিধাৰ সৃষ্টি হয়। সংস্কৃতিও এক প্ৰকাৰৰ কৰ্ষণ. সেয়া হৈছে মনৰ কৰ্ষণ। এই কৰ্ষণ কাৰ্যত ব্যক্তিয়ে কৃষক ভূমিকা লয়। সমাজ হৈছে কৃষি ক্ষেত্ৰত সমাজত বাস কৰা লোক-সকলে অভ্যাস কৰা আচাৰ-আচৰণ হৈছে উন্নত বীজ যাৰ পৰা অভ্যাস আৰু উন্নত সংস্কাৰে সংস্কৃতিৰ জন্ম দিয়ে। কোনো এক অঞ্চলৰ সমাজ নিৰ্বাণে কৰ্ম কৰি তুলে। উন্নতি যায় জীৱন-

জীয়াই আছে সেইবোৰক কোৱা হয় কালচাৰ। কালচাৰে খোৱা-বোৱা, পালি-খালি পাৰা, ছোৱালী ল'ৰাই নিয়া, শিক্ষন, উৎসৱ পালন, গীত-পদ গোৱালৈকে সকলো সমাজক কাম, আচৰণ চিন্তা আৰু কৰ্ম সামৰে। (গগৈ, পৃষ্ঠা - ৫)

সমাজত বাস কৰা লোকসকলৰ ভাব-চিন্তা আৰু আদৰ্শৰ বাহ্যিক প্ৰকাশেই সংস্কৃতি। সংস্কৃতি আয়ত্ত কৰা প্ৰজন্মগত ব্যক্তিয়ে সক্ৰিয় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। ব্যক্তি ভেদে মনস্তাত্বিক গঢ় স্বকীয়া তদুপৰি হোৱাৰ ব্যক্তিভেদে পাৰ্থ ভেদাভেদৰ সাতোদি ব্যক্তিৰ মনত সাংস্কৃতিক চেতনা গঢ় লৈ উঠে। এই সাংস্কৃতিক চেতনাই ব্যক্তিৰ জীৱনৰ গতি-পথ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিছে। 'সংস্কৃতি সংবৰ্ধন প্ৰাপ্ত আন্তৰিক সূত্ৰ ! অপৰাৰ্কী নৃতত্ত্ববিদে সংজ্ঞা দিছে - Culture is a set of rules or standards which, when acted upon by the members of a society, produce behaviour that with in a range of a variance the members conside proper and acceptable. (অনুবাদ. পৃষ্ঠা. ৯-১০)

৩.১. সংস্কৃতিৰ সংজ্ঞা আৰু শ্ৰেণী বিভাজন

সমাজৰ অন্তৰ্ভুক্ত সদস্য হিচাপে মানুহে আহৰণ কৰা জ্ঞান, বিশ্বাস, ব্যৱহাৰ কলা আচাৰ-আচৰণ, ৰীতি-নীতি, উৎসৱ-পাৰ্বন, অনুষ্ঠান, আইন-কানুন, নৈতিকতা, অভ্যাস আদি সামাজিক ক্ৰিয়া-কলাপ বোৰকে সামগ্ৰিক সাংস্কৃতিক সংস্কৃতি বুলিব পাৰি। মানুহে এই সামাজিক

কাৰোবাৰ স্থানে আন জনৰ লগত আদান প্ৰদান কৰি সহযোগিতাৰ মাজেৰে সমাজত মানুহ জীয়াই থাকে। অনাদিকালৰ সমাজৰ সম্পৰ্ক ঐক্যৰ মাধ্যমেৰে গঠিত হোৱা সামাজিক গোষ্ঠী দ্বাৰাই সমাজ যেন প্ৰভাৱিত কৰি এটা সুগম পথ আৰু এটা সুগঠিত বিৱৰ্তন কৰি নিয়াত আৱিষ্কাৰ যোগায়। ফলত ৰীতি-নিয়ম, বিশ্বাসৰ মাজেৰে সমাজখনে সৰ্বত্ৰতে মান্যতা লাভ কৰে।

ব্যক্তিভেদে প্ৰতিজন মানুহৰে আচাৰ-আচৰণ বেলেগ-বেলেগ হ'লেও, কিন্তু সমাজত আদান-প্ৰদানৰ বেলিকা ব্যক্তিগত জীৱনৰ কথা পাহৰি আন দহজনে পদাৰ্পন কৰা আচৰণ বা ব্যৱহাৰ মানি চলিব লাগে। এই দৰে ভিন ভিন সামাজিক পৰিৱেশ পৰিস্থিতিৰ লগত খাপ খোৱাকৈ মানুহে আচৰণ কৰা ৰীতি নিয়ম মানি চলিলে সেই সমাজখনৰ সাংস্কৃতিক উপাদানৰ ভেটকণা হৈ পৰে। সংস্কৃতিৰ সংজ্ঞা নিৰূপণৰ ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন মতৰ পাৰ্থক্য দেখা যায়। এই সংস্কৃতিৰ সংজ্ঞা কেইটা তলত আগবঢ়োৱা হ'ল —

মোহিমাচন্দ্ৰ বাৰোচৈৰ মতে, "লোকসংস্কৃতিৰ পথাৰৰ পৰা অনেক জেনপৰ্ট বুলিবলৈ আতিমাত উন্মুক্ত হৈয়ে আছে, যাক সংগ্ৰহ কৰিলে মানুহৰ সভ্যতা আৰু সংস্কৃতি অতীতৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে আমি জানিব পাৰো।"

বি.এ. বটকিন (B.A. Botkin) যে কৈছে: "মৌখিক সংস্কৃতিয়েই লোক সংস্কৃতিৰ মূল।"

লীলা গগৈয়ে সংস্কৃতিৰ বিষয়ে কৈছে যে - মানুহৰ বস্তুগত, ভাৱগত, আধ্যাত্মিক, জাতিগত সকলো সৃষ্টিকে সংস্কৃতিয়ে সামৰি লয়।

ৰেডক্লিফ ব্ৰাউনে আকৌ সংস্কৃতিক সামগ্ৰিক কৰ্মণ ৰূপতহে গ্ৰহণ কৰে।

মালিন ৱৰিজৰ মতে, "আধ্যাত্মিক জীৱন পদ্ধতিয়ে হৈছে সংস্কৃতি।"

লিনিনৰ মতে, "মানৱৰ আধ্যাত্মিক জীৱন পদ্ধতিক বাস্তৱ অৱস্থা বুলিব লাগিব, আৰু ইয়াৰ চিন্তা-চৰ্চাক বুলিব লাগিব বাস্তৱ অৱস্থাৰ উপলব্ধি। এই বাস্তৱ অৱস্থাই হ'ল সংস্কৃতি আৰু ইয়াৰ চিন্তা-চৰ্চাক সংস্কৃতি নিৰ্মাণ ৰূপে আখ্যা দিব পাৰি।

ৰেডফিল্ডৰ মতে, সংস্কৃতি হ'ল, সমসাময়িক মূল্যবোধৰ সংগঠিত প্ৰকাশ, যি কলা আৰু ঐতিহ্যৰ সহায়ত জীয়াই থাকে।

মেথিউ আৰ্নল্ডৰ মতে, মাধুৰ্য আৰু আলোকেই সংস্কৃতি। পিলিন নামৰ দা

পিলিন নামৰ দাৰ্শনিকজনে আকৌ, 'সংস্কৃতি ক্ৰিয়া বা কৰ্ম কলাপ নহয়, কৰ্ম কলাপৰ প্ৰতিদৰ্শ মানুহে নিজে সৃষ্টি নকৰে, গতিকে জীৱনৰ প্ৰকৃত আচৰণ আৰু সাংস্কৃতিক সকলোৰে সামৰিব নোৱাৰি'।

বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভাৰ মতে, বাস্তৱ প্ৰয়োজনত জনম মানুহৰ জীৱন সংগ্ৰামত যি ধৰণতি জীৱন যাত্ৰাৰ বাস্তৱ উদ্দেশ্য জীৱিত মুকুতি সেয়ে আচল কৃষ্টি, প্ৰকৃত সংস্কৃতি।

কাৰ্লাইলৰ, হেবকিন আৰু মেকলাইভাৰৰ মতে, মানৱৰ নৈতিক, আধ্যাত্মিক আৰু বৌদ্ধিক বিকাশেই সংস্কৃতি।

ব্ৰনিচল মালিনৱস্কিয়ে কৈছে, "সংস্কৃতিয়ে বংশানুক্ৰমিক সূত্ৰৰ কথা শিকা, কাৰিকৰী প্ৰক্ৰিয়া, ধাৰণা, অভ্যাস আৰু মূল্যবোধৰ সমাহাৰ লয়।

হবাৰ্ট ৰেডফিল্ডৰ মতে, শিক্ষা সামাজিক সংযুক্তি আৰু প্ৰতীকৰ মাধ্যমত বিস্তাৰিত পৰম্পৰাগত জ্ঞানৰ সমষ্টিয়েই সংস্কৃতি।" (শৰ্মা, পৃষ্ঠা নং - ৭-৮)

সংস্কৃতিৰ পৰিসৰ অতি ব্যাপক আৰু বিস্তৃত। সংস্কৃতিৰ শ্ৰেণীবিভাজন কৰিলে বহুতো ভাগ পোৱা যায়। গুণ, লক্ষণ আৰু বৈশিষ্ট্য আদিলৈ লক্ষ্য কৰি সংস্কৃতিক তিনিটা ভাগৰ বিষয়ে তলত আলোচনা কৰা হ'ল —

৩.২. অভিজাত সংস্কৃতি : ৰীতিবদ্ধ, সুনিৰ্দিষ্ট আৰু আত্মচেতনা যুক্ত সংস্কৃতি হৈছে অভিজাত সংস্কৃতি বুলি কোৱা হয়। অভিজাত সংস্কৃতিক শাস্ত্ৰীয় বা বৈদিক বা মাৰ্গীয় সংস্কৃতি বুলিব পাৰি। অভিজাত সংস্কৃতিক আকৌ [illegible] হিচাপে আখ্যা দিয়া হৈছে। এই সংস্কৃতিৰ ভাৰতবৰ্ষত উদ্ভৱ আদিৰ পৰা প্ৰায় চাৰিহাজাৰ পাঁচশ বছৰ পূৰ্বেই সম্ভৱ হৈছিল। অৱশ্যে উদ্ভৱ আৰু বিকাশ লোকসংস্কৃতিৰ পূৰ্বত নে পৰৱৰ্তী কালত হৈছিল সেই কথা ক'ব পৰা নাযায়। সময়ৰ সোঁতত ই যথেষ্ট পৰিৱৰ্তন তথাপি ভাৰতত ইয়ে প্ৰত্যাহ্বান ৰূপে অব্যাহত হৈ আছে।
([illegible] শইকীয়া, পৃষ্ঠা - ১৭)

৩.৩. লোক সংস্কৃতি :

সাধাৰণতে লোক সংস্কৃতি মানে গ্ৰাম্য জন সাধাৰণৰ সংস্কৃতি। কিয়নো লোক হ'ল সংস্কৃত শব্দ, ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল জনসাধাৰণ। পৰম্পৰাগত ভাৱে ব্যৱহাৰ কৰা যি ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, ধৰ্ম-কৰ্ম, বিশ্বাস আদি পালন কৰে বা মানি চলে, সেই বোৰকে লোক-সংস্কৃতি বোলে। ইংৰাজী Folk Culture শব্দৰ আক্ষৰিক অৰ্থ হিচাপে অসমীয়া লোক সংস্কৃতিৰ শব্দটোৰ ব্যৱহাৰ হোৱা দেখা যায়। ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল লোকবিদ্যা বা লোক জ্ঞান। আৰম্ভণিতে ইউৰোপৰ পণ্ডিত সকলৰ মতে কৃষি কৰ্মত নিয়োজিত লোকসকলৰ সংস্কৃতি বুলি কৈছিল। ঠিক সেইদৰে পূৰ্বৰ সেই সাধাৰণ সমাজত বাস কৰা লোকে সকলে পালন কৰা ৰীতি-নীতি পৰম্পৰাগত যি আচাৰ-ব্যৱহাৰ, বিশ্বাস আদিকে সামৰি লোৱা হয়। এই লোক সংস্কৃতি বা লোকবিদ্যাই সামৰি লোৱা বিষয় সমূহ হ'ল - লোকবিশ্বাস, অন্ধ-বিশ্বাস, লোক ঔষধ পাতি, লোক কবিতা, লোক উপাসনা, সাঁথৰ, মন্ত্ৰ, উপাখ্যান, লোক নৃত্য, আইনাম, আশীৰ্বাদ, গোৱাল-পালি; নিচুকনি গীত ব্ৰত-উপবাস, ৰন্ধন-প্ৰণালী ইত্যাদি। (বৈলশৰ্মা, পৃষ্ঠা - ৫৮)

৩.৪. জন-জাতীয় সংস্কৃতি

সহজ ভাষাত ক'বলৈ গ'লে ভিন্ন জন গোষ্ঠীয় লোক সকলৰ দ্বাৰা সৃষ্টি হোৱা জাতীয় সংস্কৃতিকে জনজাতীয়-

সংস্কৃতি বুলি কব পাৰি। অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত অসমীয়া সংস্কৃতিত জনজাতীয় সংস্কৃতিৰ প্ৰভাৱ যথেষ্ট গভীৰ। জন-জাতীয় লোক সকলৰ দৈনন্দিন জীৱন প্ৰবাহৰ বাবে জীৱন প্ৰণালীৰ লগত জড়িত সংস্কৃতিয়েই হৈছে জন-জাতীয় সংস্কৃতি। কোনো পৰিৱেশ পৰিস্থিতিত জন জাতীয় সংস্কৃতি যদি লোক বা অভিজাত সংস্কৃতিৰ দ্বাৰা গভীৰ ভাৱে প্ৰভাৱিত হয়, তেন্তে প্ৰকৃত অৰ্থত সি আৰু জনজাতীয় সংস্কৃতি হৈ থাকিব নোৱাৰে। অৰ্থাৎ জনজাতীয় সংস্কৃতিৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হ'লেও লোক বা শিষ্ট সংস্কৃতিৰ কোনো পৰিৱৰ্তন নহয়।
(দিলে শৰ্মা, পৃষ্ঠা নং-৬৯)

প্ৰসংগ গ্ৰন্থ — দলে শৰ্মা, তত্ত্বকাম; বাৰেৰহনীয়া অসম, সমুদ্ৰ প্ৰকাশ লাইব্ৰেৰী, ১৯৯৪।

- ভানুদাস, বুবুল, অসমৰ সংস্কৃতি, সুনিমন বুক পাব্লিকেশন, পানবজাৰ গুৱাহাটী 2020,

তৃতীয় অধ্যায়

৪.০. লোকাচাৰ

অতি পুৰণি কালৰে পৰা অসমীয়া সমাজত বিভিন্ন বিশ্বাস আৰু সংস্কাৰৰ জড়িত হৈ আছে। এইবোৰক কেন্দ্ৰ কৰিয়ে বহু সামাজিক প্ৰথাৰ উৎপত্তি হৈছে। এই সামাজিক গোটৰ ব্যক্তি সকলৰ মাজত পৰম্পৰাগত ভাৱে চলি অহা তথা একতাবদ্ধ কৰি ৰখা নিয়োৰ কাম কাজ অৰ্থাৎ ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ আদিকে সাধাৰণতে লোকাচাৰ বোলা হয়। যেনে বিবাহ, জন্ম, মৃত সৎকাৰ, নমস্কাৰ দিয়া, অগ্নিপূজা, বাঁহ পূজা ইত্যাদি।

৪.১. লোকাচাৰৰ অৰ্থ, সংজ্ঞা আৰু ধাৰণা

প্ৰত্যেক সমাজ লোকাচাৰৰ আধাৰত প্ৰতিষ্ঠিত হৈ থাকে। সামাজিক আচৰণৰ বাহ্যিক প্ৰকাশেই হল লোকাচাৰ। লোকাচাৰৰ ইংৰাজী প্ৰতিশব্দ "ritual"। ইংৰাজী শব্দ "ritual" লেটিন "ritualis" শব্দৰ পৰা উদ্ভৱ হৈছে ইয়াৰ অৰ্থ "যি আচাৰৰ সৈতে সম্পৰ্কিত। (দিলে শৰ্মা, পৃষ্ঠা-৯)

লোকাচাৰ সমূহ মূলত মানৱ জীৱনৰ বংশানুক্ৰমে চলি অহা লোকবিশ্বাসৰ সোঁতে গঢ়ি লে উঠা এক পৰম্পৰা। এই লোকাচাৰ সমূহ মানুহৰ জীৱনত কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হৈ আহিছে তাৰ কোনো প্ৰমাণ নাই। ই কোনো জাতিৰ মাজত আদিনতে উদ্ভৱ হোৱা নাই -

ইয়াক কোনো কেতিয়া প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল তাৰ সঠিক সিদ্ধান্ত নাই। লোকাচাৰৰ সংজ্ঞা হিচাপে 'মেইকবেৰ' আৰু পেজৰ যে মত প্ৰকাশ কৰিছে যে- "যেতিয়া জনৰীতি বোৰ সিহঁতৰ লগত শুদ্ধ বা আত্মিক কল্যাণৰ ধাৰণা সংযোগ কৰে তেতিয়া সিহঁত লোকাচাৰলৈ ৰূপান্তৰিত হয়।

আনহাতে 'গিলিনয়ে মত প্ৰকাশ কৰিছে অনুযায়ী- 'লোকাচাৰ হ'লে কিছুমান প্ৰথা আৰু সামাজিক কাৰ্য সমূহ যিবোৰ সমাজৰ সদস্য সকলে শুদ্ধ বা সমাজৰ অবিৰত স্থিতিৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বুলি ভাবে।'

লোকাচাৰ সমূহ সামাজিক লোকবিশ্বাসৰ ভিত্তিত সৃষ্টি। গতিকে ক'ব পাৰি যে পূৰ্বৰ মানুহে সভ্যতা বিকাশত নানা আঘাত, অন্ধবিশ্বাসৰ সন্মুখীন হ'ব লগীয়া হোৱাত ইয়াতো লোকাচাৰ সমূহৰ সৃষ্টি হৈছিল। লোকাচাৰ বা লোক ৰীতি-নীতি লোক সমাজৰ প্ৰাত্যহিক জীৱনৰ অভিজ্ঞতা ক্ৰিয়া কৰ্মৰ লগত সংযুক্ত। কিছুমানত ইয়াক অন্ধবিশ্বাস আৰু অৰ্থহীনতা যেন লাগিলেও লোক সমাজত বা সামাজিক ভাৱে প্ৰচলিত বিশ্বাস আৰু সংস্কাৰ ক্ৰিয়া - প্ৰতিক্ৰিয়া সততে চলোতে সমুৰপাৰ নহয়। লোকাচাৰৰ লগত লোকবিশ্বাসৰ এক এৰাব নোৱাৰা সম্পৰ্ক আছে। আদিম মানুহে প্ৰকৃতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল আছিল আৰু সেইবাবে নিজকে প্ৰকৃতিৰ অংশ বুলি ভাবিছিল।-

তেওঁলোকে প্ৰকৃতিৰ কিছুমান ভয়াবহতাৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ প্ৰাকৃতিক পূজা কৰিছিল। তাৰ পৰা জন্ম হৈছিল লোকাচাৰৰ।

৪.২. লোকাচাৰৰ সৈতে ধৰ্মসামাজিক, সামাজিক আৰু বৈজ্ঞানিক সম্পৰ্ক:

সমাজ হৈছে সংস্কাৰ-সংস্কৃতি সভ্যতাৰ দ্বাৰা গঠিত সামাজিক প্ৰাণীৰ স্বৰূপ। সময়ৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে সমাজখন পৰিৱৰ্তন হৈ আহিছে। সভ্যতাৰ সৃষ্টিৰ পৰাই মানুহে সমাজ পাতি বাস কৰি আহিছে। ইয়াৰ ভিতৰত একো একোটা দল, জাতি, জনগোষ্ঠীৰ আৰু শ্ৰেণীৰ সমাজ গঢ় লৈ উঠিছিল। এই সমাজৰ সৃষ্টিৰ ফলত সমাজত কাম কৰাৰ সুবিধা হৈছিল। তেনেদৰে বিভিন্ন জাতি জনগোষ্ঠীৰ সমাজৰ সামাজিক ভাবে বহুক্ষেত্ৰত আনুষ্ঠানিক ভাৱে লোকাচাৰ পালন কৰি আহিছে। এই সামাজিক প্ৰক্ৰিয়াৰ সৈতে জড়িত হৈ আছে। ধৰ্মসামাজিক দিশ। আদিম যুগত মানুহে চিকাৰী জীৱন, মাছ ধৰা কাম আদিৰ পৰা সমাজত গাঁৱে সমাজ পাতি বসবাস কৰাৰ ফলত কিছুমান ৰীতি-নীতিৰ সৃষ্টি হ'ল তাৰ পৰাই লোকাচাৰৰ জন্ম হ'ল। আগতে মানুহে চিকাৰ কৰা মাছ ধৰা, খেতি খোলা কাম আদি পৰিৱৰ্তনে সামাজিক দিশত প্ৰভাৱ পেলাইছে। সমাজ জীৱনৰ ধ্যানচিন্তা;

মূল্যবোধ, আচাৰ-ব্যৱহাৰ আদিৰ ভাৱিমাত মানুহে মানুহৰ লগত মিলিব পাৰে। এখন সমাজৰ লোকাচাৰ যৌক্তিক দিশৰ উপযোগিতা নিৰ্ভৰ কৰে।

লোকাচাৰৰ লগত সামাজিক, ধৰ্মীয় সামাজিক সম্পৰ্ক থকাৰ দৰে সাংস্কৃতিক সম্পৰ্কও নাই বুলিব নোৱাৰি। উৎসৱ অনুষ্ঠান সমূহ পালন কৰা বিভিন্ন লোকাচাৰে সাংস্কৃতিক দিশক চুই যায়। যেনে - বিহু উৎসৱত গীত গোৱা, নৃত্য কৰা আৰু বাদ্য বজোৱাটো এক পৰম্পৰাগত লোকাচাৰ। তেনেদৰে ঢুলৰ ব্যৱহাৰ; পা বিচিত্ৰ ৰঙৰ বোলাই তোলা আদি লোকাচাৰে সাংস্কৃতিক দিশত প্ৰভাৱ পেলাই। ইয়াৰ লগতে বিজ্ঞানৰ লগত লোকাচাৰ বা লোকবিশ্বাসৰ সম্পৰ্ক অতুলনীয়। কাৰণ তাত বিশ্লেষকৰ সাংস্কৃতিক সীমাবদ্ধতাৰ কাৰণে বিবেচনা ভ্ৰান্তিকৰ হ'ব পাৰে। সেই সাংস্কৃতিক গোষ্ঠীয় বৈচিত্ৰ্যবোৰক বিচাৰ-বিশ্লেষণ কৰি বিতৰ্কৰ যোগেদি লোকসমাজত প্ৰচলিত বিশ্বাস আৰু অন্ধবিশ্বাস দুই কৰিব পাৰি। বিজ্ঞানৰ দ্বাৰা বৈজ্ঞানিক ভাৱে সমাধান কৰিব নোৱাৰিলে তাক অন্ধবিশ্বাস বুলি কোৱা হয়। উদাহৰণ স্বৰূপে — তুলসী পানী অথবা তুলসীৰ বিজ্ঞানসন্মত গুণ দেখা যায়। ই কেৱল পূজাৰ বাবে নহয়, তুলসী পাত বহু ৰোগ প্ৰতিষেধক —

কঠাত সহায় কৰে। বহো সময়ত শিশু পাহুক ভগৱান ৰূপে পূজা কৰি আহিছে। আদিম সমাজত শিশু পাহুক ভগৱান, দেৱতা বুলি স্বীকাৰ কৰিছিল কিয়নো শিশু বা ভগৱানে ঐন্দ্ৰজালিক ক্ৰিয়া-কাণ্ডক বাধা দিছিল। বৰ্তমানেও কিছু সেই পহে হুঁহুহা প্ৰতিৰোধ কৰে বুলি লোকসমাজত বিশ্বাস আছে। কাতি বিহুত কৃষক সকলে ধান খেতিৰ মাজত চাকি জ্বলাই উৎসৱ পালন কৰা হৈছিল। কিন্তু বিজ্ঞান ভিত্তিত চালে দেখা যায় যে সেই চাকিৰ পোহৰে ধান অনিষ্টকাৰী পোক-পৰুৱা বোৰ মাৰি পেলায়।

৪.৩. লোকাচাৰৰ বিভাগ

সংস্কৃতিৰ এক অন্যতম অংগ হ'ল লোকাচাৰ। পুৰণি সমাজৰ পৰাই সমাজ পাতি বাস কৰিবৰ পৰাই বিভিন্ন বিশ্বাস আৰু সংস্কাৰ জড়িত হৈ পৰম্পৰাগত ধাৰে বৰ্তমানো প্ৰচলিত হৈ আছে। মানুহে চলি অহা বিশ্বাস ৰীতি-নীতি সমূহক চাৰিটা ভাগত ভাগ কৰিছে। সেই কেইটা হ'ল—

(i) উৎসৱ - অনুষ্ঠান,
(ii) অৱসৰ বিনোদন আৰু খেল ধেমালি।
(iii) লোক ঔষধ।
(iv) লোক ধৰ্ম।

(ক) উৎসৱ - অনুষ্ঠান

পুৰণি সমাজত পালন কৰা লোকাচাৰ সমূহৰ ভিতৰত উৎসৱ - অনুষ্ঠান এক অন্যতম লোকাচাৰ। পুৰণি সমাজত প্ৰায় সকলোবোৰ মানুহ কৃষি কৰ্মত নিয়োজিত হৈ আছিল। সেয়ে কৃষি কৰ্মৰ উপৰত নিৰ্ভৰ কৰি সামাজিক বা আনুষ্ঠানিক ভাৱে পতা ক্ৰিয়া-কৰ্ম, আচাৰ-অনুষ্ঠানক উৎসৱ বুলি কোৱা হয়। লোক জীৱনৰ এই পৰম্পৰাগত ভাৱে লোক সমাজ পূৰ্বৰে পৰা চলি আহিছে। এই অনুষ্ঠান সমূহ ঋতু সম্পৰ্কীয় আছিল। যেনে, কাতি বিহু, মাঘ-বিহু আৰু বহাগ বিহু। ইয়াৰ উপৰিও ধৰ্ম অনুযায়ীও আৰু প্ৰকৃতি, দেৱ-দেৱীৰ আদিৰ ভিত্তিত উৎসৱ-পাৰ্বন পৰম্পৰাগত ভাৱে চলি আহিছে। যেনে- গছ পূজা, অগ্নি পূজা, দুৰ্গা পূজা লক্ষ্মী পূজা আৰু ঈদ ইত্যাদি।

(খ) অসমৰ বিনোদন আৰু খেল - ধেমালি

পৃথিৱীৰ সকলো জাতিৰ মানুহৰ মাজত মুখ্য আমোদ-প্ৰমোদেই হ'ল নানা ধৰণৰ খেল-ধেমালি। সাধাৰণতে সকলো জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মাজতে সুলুৱা খেল-ধেমালি দেখা যায়। ঠিক সেইদৰে অসমতো আহোম যুগৰে পৰা সকলো জাতিৰ মাজত বিভিন্ন খেল-ধেমালি—

চলি আহিছে। যেনে - কণীযুঁজ, মহযুঁজ, বুলবুলি চৰাইৰ - যুঁজ, নাওখেল ইত্যাদি।

গ) লোক - ঔষধ

পুৰণি কালীয়া সমাজৰ লোক প্ৰথা ভিতৰত এক অন্যতম লোকাচাৰ হ'ল লোক ঔষধ। এই লোক বিশ্বাসৰ ঔষধ বৰ্তমানেও বনৌষধিৰ পৰা আয়ুৰ্বেদীয় ঔষধ হিচাপে প্ৰচলিত হৈ আছে। যেনে তুলসী পাতৰ তেল, কাহঃ চটী আৰু চৰ্মৰোগৰ ঔষধ। নিমপাত খোৱা - বৰ্তমান নিমপাতৰ ঔষধ ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে।

ঘ) লোক ধৰ্ম

লোক ধৰ্ম হৈছে মানৱ সমাজৰ বা লোকাচাৰৰ এক উল্লেখযোগ্য বিভাগ। প্ৰাকৃতিক বিভিন্ন ঘটনা - পৰিঘটনাই অতীতৰে পৰা মানুহৰ মনত সৃষ্টি কৰিছিল বিভিন্ন ভয়, আনন্দ, কৌতুক, ভয় - সংকোচ আদিৰ। এইবোৰৰ পৰিণতিতে সৃষ্টি হৈছিল লোক বিশ্বাস। এই বিশ্বাসৰ সমূহৰ আধাৰত অপায় - অমংগল আদিৰ দূৰ কৰাৰ কাৰণে যি যাদু - মন্ত্ৰৰ ধৰ্মৰ জন্ম হৈছিল। কাৰণ বিশ্বাস সাদৃশ্য বা বেজ লোক ধৰ্মক উপায় কৰি মানুহ সাহিত্যত ঠাই গ্ৰহণ কৰে আৰু প্ৰতীকবোৰে আত্মপ্ৰকাশ লাভ কৰা দেখা যায়। (পাপা, পৃষ্ঠা - 26-27-28)

প্ৰসংগ গ্ৰন্থ - পুষ্প লীলা, অসমৰ সংস্কৃতি, ডিব্ৰুগড় বনলতা 2011।

৪.৪. অসমৰ আৰু নলবাৰী জিলাৰ লোকাচাৰ:

অতীতৰে পৰা অসমত পুৰুষানুক্ৰমে চলি অহা পৰম্পৰা ভিতৰত এটা পৰম্পৰা হ'ল লোকাচাৰ। অসমত প্ৰচলিত লোকাচাৰ সমূহ ঠাই ভেদে বেলেগ বেলেগ হোৱা দেখা যায়। ভিন্ন ঠাইৰ লোকাচাৰ বোৰতকৈ নামনিৰ অঞ্চলৰ লোকাচাৰৰ কিছু পাৰ্থক্য দেখা যায়। অসমৰ বেছিভাগ লোকে গাঁও অঞ্চলত বাস কৰে। গাঁও অঞ্চলত বাস কৰা সকলো লোকৰ প্ৰধান জীৱিকা হ'ল কৃষি। সেয়েহে কৃষিৰ লগত জড়িত ঋতু সম্পৰ্কীয় আৰু প্ৰাকৃতিৰ লগত জড়িত বিভিন্ন উৎসৱ-অনুষ্ঠান। যেনে- দৌল উৎসৱ, দেৱ-দেৱীৰ পূজা অৰ্চনা, বাঁহ পূজা, ভেটেলী, বিহু আদি সকলোতে লোকাচাৰৰ প্ৰয়োগ দেখা যায়।

নামনি অঞ্চল বিশেষকৈ নলবাৰী জিলাৰ লোকাচাৰৰ বিষয়ে কবলৈ গ'লে সাধাৰণতে কৃষি, ঋতু আৰু দেৱ-দেৱীৰ উৎসৱ-পাৰ্বনৰ লগতে গাঁও অঞ্চলত প্ৰচলিত জন্ম, বিবাহ, মৃত্যু আৰু ধৰ্মীয় ভাৱে যি ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ ইত্যাদি। যেনে- মহ খেদা, আঘোণ মাহৰ পূৰ্ণিমাৰ দিনা গাঁও সকলো ডেকা-বুঢ়া লগ হৈ ঘৰে ঘৰে মহ খেদিব যায়। আনন্দৰে গীত গাই মহ খেদিলে হেনো গোহালি আৰু পুখুৰীৰ ঘৰত মহ নাথাকে। কৃষিৰ বাবে—

বহাগ মাহত ধানৰ শস্য সিঁচিব পানী নহ'লে ভেকুলিৰ বিয়া পাতি বৰষুণ মাগে। ধৰ্ম সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ হ'ল - যিটো বছৰত আম বেছিকৈ মলিয়াই সেইটো বছৰত বেছিকৈ ধুমুহা আৰু বান-পানী হয় বুলি কয়। নলবাৰী জিলাত বাস কৰা বিভিন্ন জাতি জনগোষ্ঠীৰ জীৱন-বৃত্তিৰ লগত জড়িত জন্ম, বিবাহ, মৃত্যু সম্পৰ্কে নিজ নিজ লোকাচাৰৰ প্ৰচলিত আছে। নিচুকণী গীত, লোকগীত বিবিধ আদিয়ো ঠাই ভেদে যথেষ্ট প্ৰচলন হোৱা দেখা যায়।

৪.৫. বিনতোলা গাঁৱৰ লোকাচাৰ

নলবাৰী জিলাৰ অন্তৰ্গত বিনতোলা গাঁওখনত

অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত বিভিন্ন ধৰণৰ লোকাচাৰৰ প্ৰয়োগ দেখিবলৈ পোৱা যায়। কৃষি-কৰ্মত নিয়োজিত হৈ থকা লোকাচাৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিহুৰ সময়ত প্ৰয়োগ কৰা ৰীতি-নীতিৰ লগতে বিভিন্ন সামাজিক লোকাচাৰৰ প্ৰয়োগ দেখা যায়। ধৰ্ম সম্পৰ্কীয় বিশেষকৈ হিন্দু ধৰ্মৰ লোকসকল খোৱা লোৱা, শুৱা, পিন্ধন-উৰণ, সাজপাৰ, আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু বিভিন্ন পূজা-পাতালৰ লোকাচাৰ সম্পূৰ্ণ ৰূপে পালন কৰা হয়। সমাজৰ মানৱ জীৱনৰ লগত জড়িত বিবাহৰ পৰা—

কইনা যাব যোৱা, বিয়াৰ কথা, বিয়া কথাৰ পিছত সন্তান জন্ম হোৱাৰ আগৰ, জন্মৰ পিছৰ আৰু মৃত্যু হোৱাত দাহনৰ সময়ৰ পৰা তথা পিছৰ সকলো লোকাচাৰৰ প্ৰয়োগ হোৱা দেখা পোৱা যায়।

৪.৫. জন্ম, মৃত্যু, বিবাহৰ গুৰুত্ব

জন্ম, মৃত্যু, বিবাহ এই তিনি টা মানৱ জীৱনৰ এটা এৰাব নোৱাৰা সম্পৰ্ক। এই তিনিটাক কেন্দ্ৰ কৰি বহুতো লোকাচাৰ তথা লোকবিশ্বাসৰ সৃষ্টি কৰিছিল। জন্ম মৃত্যু, বিবাহ সমগ্ৰ জীৱনৰ কৰ্মকলাপৰ লগত জড়িত নীতি-নিয়মেই হৈছে লোকাচাৰ। এই তিনিওটা লোকাচাৰ কত কেতিয়া কেনেকৈ হয় বেলেগে কব নোৱাৰে কাৰণ বিধি বিধান সমূহ বিধাতাই যি লিখি পঠিয়াইছে সেয়ে হব।

বিবাহ প্ৰথাটো অতি পুৰণি। বিবাহ হৈছে এক সামাজিক বান্ধোন। সামাজিক ভাবে বিবাহৰ যোগেদি হে এজন পুৰুষ আৰু নাৰীৰ মাজত সম্পৰ্ক স্থাপন হয়। ঠিক তেনেদৰে জন্ম আৰু মৃত্যুৰ পৰম্পৰাগত প্ৰথা সমূহো সামাজিক লোকাচাৰৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। জন্ম আৰু মৃত্যুৰ দ্বাৰা সমাজত আদিম যুগৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বৰ্তমান নৱ প্ৰজন্মৰ যুগলৈ বংশানুক্ৰমিক ভাৱে সমাজ এখন ঐক্যবদ্ধ হৈ আছে।

চতুর্থ অধ্যায়

৫.০ বিনতোলা গাঁৱৰ জন্ম সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ

জন্ম সম্পৰ্কত অসমীয়া সমাজত বিভিন্ন আচাৰ-অনুষ্ঠান পালন কৰা হয়। মাতৃত্ব প্ৰাপ্তিত লোকৰ আশীৰ্বাদ, নতুন অংকুৰৰ বাবে এক গোপন উল্লাস, আনহাতে তেনেকৈ পদে পদে ভয়ৰো কাৰণ। সেইবাবে এগৰাকী নাৰীয়ে সন্তান জন্মৰ আগমুহূৰ্তলৈ মাতৃগৰাকী সাৱধানে চলি সুস্থ শৰীৰ লগতে অনাগত সন্তানটিৰ মংগল কামনা কৰিও নানা কৃত্য পালন কৰা হয়। লোকবিশ্বাসগত সংস্কাৰ অনুসৰি এই সমাজমানিত গৰ্ভৱতী তিৰোতাক ওখিয়া মাছ আদি নিজে মাৰিবলৈ বা কাটিবলৈ দিয়া দেখা নাযায়। কাৰণ জীৱ হত্যা কৰিলে গৰ্ভস্থ সন্তানো নষ্ট হয় বুলি ভবা হয়। সন্তান গৰ্ভত থকা সময়ছোৱাত মাতৃয়ে যদি সৎ চিন্তা, সৎ আদৰ্শ আৰু মংগল কৰি থাকে, তেনেহলে সন্তানো সৎ হয় আৰু বিপৰীতে মাতৃ চিন্তাৰ অনুৰূপ সন্তানৰ চৰিত্ৰ হয় বুলি বিশ্বাস।

৫.১ গৰ্ভাৱস্থাৰ লোকাচাৰ

অসমীয়া সমাজত গৰ্ভধাৰণ হোৱা বুজাবলৈ সাগৰ্ভ, মাত-লেটা থকা, গা-ভাৰী আৰু

গৰ্ভ হোৱা আদি লৈকে ব্যৱস্থা কৰে। এগৰাকী নৱ-বিবাহিতাৰ গৰ্ভধাৰণ হোৱা বুলি সু-সংবাদটো শাহুৱেকে বাপেক ঘৰত তিৰোতা মানুহৰ যোগেদি জনাজাত কৰায়। এই সু-খবৰ পাই সকলোৱে আনন্দ পায়, আৰু গৰ্ভৱতীক কিছুমান নীতি-নিয়মৰ মাজেৰে ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰে। প্ৰথমাৱস্থাত গৰ্ভৱতীক টান কামৰ পৰা দূৰত ৰখা হয়। খোৱা-লোৱাত ও বিশেষকৈ গুৰুত্ব দিয়া হয়। তাৰোপৰি সমাজত গৰ্ভৱতীক কেইটা নিয়ম, মাছ, কণী-টেঙা আদি খাদ্যসমূহ বেছিকৈ খাব নিদিয়ে। সমাজত গৰ্ভৱতীক ভূত-প্ৰেত আদিৰ পৰা দূৰত ৰাখিবৰ বাবে গৰ্ভৱতীক ভূত-প্ৰেত আদিৰ পৰা দূৰত বাবে কবিৰাজৰ পৰা তাবিজ বা সূতাৰ জপ-মন্ত্ৰ দিয়া হয়।

বিশেষকৈ গৰ্ভৱতীক অকলে বাহিৰলৈ যাব দিয়া নহয়, আৰু সাজ কাপোৰ পিন্ধা, তদুপৰি ৰঙা নেতেৰা কপালত বান্ধি চলিবলৈ দিয়া হয়। অসমীয়া সমাজত গৰ্ভাৱস্থাৰ সময়ত পালন কৰা এটা অনুষ্ঠান হ'ল - পঞ্চামৃত খুওৱা, গৰ্ভাৱস্থাৰ পাঁচ মাহত ছোৱালীৰ মাকে দিয়ে, এয়া প্ৰসৱৰ চেনী, ঘিউ আৰু মৌ দৈ লগাই গৰ্ভৱতীৰ পঞ্চামৃত খুৱাই দিয়ে।

দিনাখেলা সমাজত গৰ্ভৱতীৰ সাত মাহত তেওঁক খোৱাৰো নিয়ম আছে। সুমাত গৰ্ভৱতীৰ মাকৰ ঘৰৰ পৰা খোৱা-লোৱাৰ সামগ্ৰী আনি নিজ নিজৰ ঘৰত ৰান্ধি গৰ্ভৱতীক মুখিয়াৰ লগতে ওচৰ-চুবুৰীয়াক নিমন্ত্ৰণ কৰা হয়। গৰ্ভস্থ শিশুৰ মঙ্গলৰ সহ প্ৰসৱৰ বাবে প্ৰকৃতি মাতৃ পূজা কৰা হয়। গৰ্ভৱতীৰ উদ্দেশ্যে কেঁচা পিঠাগুৰি, এবং পানমূৰি, কল আদিৰে ভোগ দি লগতে মাহ-প্ৰসাদ নৈবেদ্য আগবঢ়াই ওচৰ-চুবুৰীয়া আত্মীয়স্বজনৰ হতুৱাই নাম প্ৰসংগ কৰি সু-প্ৰসৱৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা কৰা হয়। সবাহৰ অন্তত সেই ভোগ আত্মীয়স্বজনে গ্ৰহণ কৰি গৰ্ভৱতীক সু-প্ৰসৱ হওক বুলি আশীৰ্বাদ দিয়ে।

৫.২ প্ৰসৱৰ সময়ৰ লোকাচাৰ

প্ৰসৱৰ বেদনা আৰম্ভ হোৱাৰ লগে লগে প্ৰসূতিক বেলেগ ঘৰ এটাত বিচনা কৰি দিয়া হয়। গাঁৱৰে প্ৰসূতিৰ সময়ত ধাইমাৰ বগৰী তেঁ আহে ভাল কৰি দিয়া দেখা যায়। প্ৰসূতি হোৱা ঘৰত মাতা সন্তানৰ লগতে সেই ল'ৰা ছোৱালী সাৰ নোৱাৰে। প্ৰসূতিৰ সময়ত ওচৰত সুখ-লগ্নে হোৱাৰ বাবে পূজা বা কবিৰাজৰ পৰা পানীজৰা, তাবিজ, সৰিয়হ তেল আদি আনি দিয়া হয়।

৫.৩ প্ৰসৱৰ পিছৰ লোকাচাৰ

সন্তান প্ৰসৱৰ লগে লগে লৰা জন্ম হ'লে উৰুলি দিয়া হয়, ছোৱালী হ'লে বোৰ ঢেকীয়াই আৰু ঢেকী খোৱায়। বাঁহৰ চেঁচুৰে মাতৃৰ নাৰী আৰু সন্তানৰ নাৰু, কাটি মা-শিশুক বিচ্ছিন্ন কৰি মাকৰ তুলিবে [illegible] পৰিষ্কাৰ কৰি কেঁচুৱাটোৰ নিজৰাত তিনিবাৰ মৌ চেলেকাই দিয়াৰ নিয়ম আছে। কেঁচুৱাৰ কপালত সুতি দি কেঁচু মাটিৰে ফোঁট দিয়া হয়। কেঁচুৱাৰ জন্মটো সুৰক্ষিত হ'বৰ বাবে কেঁচুৱা খাটত লৈ কেঁচা মাটিৰে নাদা হাতেৰে গোল কৰি ছুই দিয়া প্ৰথা আছে। কেঁচুৱাক শুৱালে সৰিয়হৰ পাত দিয়া হয়। জন্মৰ এঘাৰ দিনৰ দিনা নাম কীৰ্তন কৰি আলহী-অতিথি নিমন্ত্ৰণ কৰি আপ্যায়ন কৰি দুইজনে তিনিজনকৈ ৰং সহকাৰে আনি গুৱানি উৎসৱ পাতে। এই দিনৰ দিনা মাতৃক ঘৰলৈ আনি নৱজাতকৰ ভাগ্য গণনা কৰোৱা হয়।

৫.৪ দাঁত সৰা

সাধাৰণতে লৰা ছোৱালী ৭-৮ বছৰ মান বয়সত পুৰণি দাঁতবোৰ সৰি নতুন দাঁত ওলায়। পুৰণি দাঁতটো পেলোৱা আৰু নতুন দাঁতটো

কেনেকুৱা হোৱা উচিত, সেই সম্পৰ্কে পুৰণি সমাজত কিছু লোকবিশ্বাস প্ৰচলিত আছিল। সেয়ে লৰা-ছোৱালীৰ দাঁত সৰিলে দাঁতটো চালত পেলাই-দি কোৱা হয় —

অ নিগনি অ নিগনি
তোৰ দাঁতটো মোক দে
মোৰ দাঁতটো তই লে।

নিগনিৰ নিচিনা যাতে শাৰীপালী আৰু চোকা দাঁতৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰে তাৰ বাবে প্ৰাচীন কালৰে পৰা এই লোকবিশ্বাস কিছু প্ৰচলিত হৈ আহিছে।

৫.৫ চুলিকটা

কেঁচুৱাৰ প্ৰথমবাৰৰ বাবে চুলি কটা সময়ত কেঁচুৱাৰ চুলিখিনি গোবৰত মিহলাই থোৱা হয়। গোবৰ খুব ভাল সাৰ হোৱাৰ হেতুকে চুলিখিনি তাত থৈ দিলে কেঁচুৱাৰ চুলিখিনি ঘন আৰু কিচকিচীয়া আৰু লম্বাকৈ বাঢ়ি উঠিব বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। ইয়াৰ উপৰিও কিছুমান ধৰ্ম মান্য লোকে নামঘৰত হতুৱাই সন্মুখত চুলি কটায় গোসাঁনৰ ওচৰত সাহায্য আগবঢ়াই লোৱাৰ অৰ্থে কৰে। ইয়াৰ সমুদায় ক্ষেত্ৰত চিকিৎসাৰ বুলি কোৱা হয়।

৫.৬ অন্ন প্ৰাশন

অসমীয়া সমাজত অতীজৰে পৰা চলি অহা সন্তানৰ জন্মোৎসৱৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ ভাত-মুখত দিয়া প্ৰথা বৰ্তমানলৈকে চলি আহিছে। এই ভাত মুখত দিয়া প্ৰথাটোক অন্ন প্ৰাশন অনুষ্ঠান হিচাপে পালন কৰি আহিছে। অন্ন প্ৰাশনৰ দিনা সন্তানৰ মাক-বাপেকে আত্মীয়স্বজন-গুৰুজন ল'ৰাটোক ভাত-মুখোৱাৰ বাবে কৰা আয়োজনত যোগদান নিমন্ত্ৰণ কৰে। কাৰ্যক্ৰমৰ ভাত পানী মুখোৱাৰ আগত ল'ৰাটোৰ সন্মুখত কাপোৰৰ ওপৰত বহুতো যেনে ধান, মাটি, কলম-পেঞ্চিল, কিতাপ, টকা-পইচা আদি বস্তুবোৰ অলপ অলপকৈ সজাই থোৱা হয়। সেইবোৰ ল'ৰাটোক তুলি দিয়া হয়। তেতিয়া ল'ৰাটোৱে যিটো বস্তু স্পৰ্শ কৰে ভৱিষ্যতে সেই বস্তুৰ ওপৰত আধিপত্য লাভ কৰিব বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। অৰ্থাৎ মাটি তুলে মাটিৰ গৰাকী, টকা-পইচা তুলে চৰকাৰী চাকৰি, কলম তুলে বিদ্যাত পাৰদৰ্শিতা লাভ কৰিব বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। অন্ন প্ৰাশন সম্পৰ্কে এনে ধৰণৰ লোকবিশ্বাস আজিলৈকে সমাজত প্ৰচলিত হৈ থকা দেখা যায়।

৫.৭ মাতৃ আৰু কেঁচুৱাৰ বেমাৰ সংক্ৰান্ত লোকাচাৰ

মাতৃ আৰু গৰ্ভিণী অৱস্থাৰ প্ৰথম কেইটা অৱস্থাৰ প্ৰসৱৰ পিছত পানী খাব নালাগে। গৰ্ভিণী শিশুসকলোৰ শৰীৰ মুখৰ ৰঙ ১০-১৫ মিনিট ধৰি তাৰ পিছত মাতৃ সকলোৱে পানী খাব লাগে। নহ'লে শিশুটিয়ে বমি কৰাৰ সম্ভাৱনা থাকে। শিশুটিৰ সকলো শৰীৰ মুখখন কাঁচা তেল-হালধি দি ধুই ল'ব লাগে আৰু তেনেকৈ দি পিছত লাহে লাহে চকুযুৰি দিলে কেঁচুৱাৰ দেহত ভোকোৱা বতাহ বাহিৰলৈ ওলাই আহে বুলি কয়। শিশুটিৰ জন্ম হোৱাৰ পিছত যদি মাকে তনীৰ জ্বৰ বা টেঁটি তেনেকুৱা বেমাৰ হয় তেতিয়া শিশুটিক মাকৰ বিছনাৰ পৰা শিশুটিক গাত লগাব নালাগে বুলি কোৱা হয় কাৰণ তেনে কৰিলে শিশুটিৰো হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে বুলি কোৱা হয়।

৫.৮ অন্যান্য

শিশু এটি জন্ম হৈ যোৱাৰ আগৰ পিছত বিভিন্ন ধৰণৰ ৰীতি-নীতি পালন কৰা হয়। যোৱাৰ আগে চোতালত জুই একুৰা জ্বলাই তাত মেলাদিয়ে শিশুটিক সেক দিয়া হয়। বয়সতৰ লগে

লগে কিছুমান অসুখৰ কথা উল্লেখ কৰিলেও নহ'লে, অৰ্থাৎ কেৱল চিকিৎসকেহে এই সমস্যা ধৰিব পাৰে। কিছুমান সময়ত খুব বেছি সময়লৈ বৈদ্যুতিক পৰ্দা ব্যৱহাৰ, তাৰ পিছত ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়।

মানুহৰ প্ৰথম সময়ত শিশুকালৰ চিকিৎসা আৰু প্ৰকৃতিৰ সাহায্য কৰে, যেইসকল চিকিৎসক শিশু আৰু আনি মন-মগজুৰ কৰিব লাগে। এখন মুকলি বেলুনটিৰ খেলাত দি এখন বস্তুৰ মান বুজা হয়। কিছুমান মানুহৰ জন্ম শিশুৰেই মৃত্যু হয়, যাৰ বাবে হোৱা এনে মৃত্যুৰ পৰা মানুহক বেলেগকৈ বাঁচি থাকিব লাগে বা পাছত তাৰ বাবে সমস্যা সমাজত বহুতো নীতি-নিয়ম এই সমাজত প্ৰচলিত হোৱা দেখা গৈছে। মানুহ জন্মদিন উদযাপন পূৰ্বৰ সমাজত মানুহৰ সু-স্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘায়ুৰ বাবে ভগৱানৰ ওচৰত সেৱা প্ৰাৰ্থনাৰ লগত ঘৰতে পূজন বা সাজন লগতে আৰু আনি বিভিন্ন খাদ্য; কাপোৰ আদিৰে নীতি-নিয়ম কৰি সমাজে উদযাপন কৰা হয়। ক্ৰমাৎ বৰ্তমান বেছিভাগ সমাজত কেক কাটি উদযাপন কৰা হয়।

৫.৯ জন্ম সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰৰ পৰিবৰ্তন আৰু বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ

সময়ৰ পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে পৰিৱেশ, পৰিস্থিতি সংস্কৃতি লোকাচাৰ আদি সকলো দিশতে সলনি হৈ এক নতুন ৰূপৰ সৃষ্টি হৈ আহিছে। পৰম্পৰাগতভাৱে চলি অহা জন্ম সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ সমূহ বৰ্তমান সমাজত প্ৰায় নাইকীয়া হৈ পৰিছে। এগৰাকী নাৰী গৰ্ভৱতী হোৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সন্তান জন্মৰ মোহোৰালৈকে স্বাস্থ্য কেন্দ্ৰৰ লগত জড়িত হৈ পৰিছে। সেয়েহে গৰ্ভৱতীৰ ভাৱৰ সময়ৰ, প্ৰসৱৰ পিছৰ আৰু মাক সন্তানৰ যোগৰ লোকাচাৰসমূহ প্ৰায় লুপ্ত হৈ গৈছে। পূৰ্বতে সমাজত মাক আৰু সন্তানৰ বাবে পাচ মাহ আৰু সাত-ন মাহতে কোনো নিৰ্দিষ্ট দিন ধাৰ্য্য কৰি জেঠাইনিৰ হোৱা - শুশ্ৰূষা কৰি পুৰিহিতৰ বস্ত্ৰ বা খাদ্য খুৱাই হৈছিল। কিন্তু বৰ্তমান সমাজত গৰ্ভ হোৱাৰ দিনাতে সেই পুৰিহিতৰ খাদ্য খোৱাবা হয়।

জন্ম সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰত বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ পৰা দেখা যায়। পূৰ্বতে সমাজৰ লোকাচাৰ সমূহৰ সম্পূৰ্ণ পৰিবৰ্তন হৈছে বিশ্বায়নৰ দ্বাৰা। পূৰ্বতে সমাজত সন্তানৰ সুস্থ চিন্তা, সুস্থ মন কামনাৰ বাবে উৎসৱ পাতিছিল। কিন্তু বৰ্তমান ইয়াৰ বিপৰীতে ৰঙীন বস্ত্ৰৰে আনন্দৰ বাবেহে উৎসৱ পাতে।

(তথ্য দাতা - অঞ্জু দাস, নিৰলা দাস)

পঞ্চম অধ্যায়

ধনতোলা গাঁৱৰ বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ

সামাজিক লোকাচাৰৰ এটা অন্যতম লোকাচাৰ হ'ল বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ। বিয়া অসমীয়া সমাজৰ অন্যতম উৎসৱ। এই বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ সমূহ ঠাই ভেদে বেলেগ বেলেগ। নামনি অসমত প্ৰচলিত প্ৰায়বোৰ লোকাচাৰ বৰ্তমানলৈকে আমাৰ গাঁৱত প্ৰচলিত হৈ আহিছে। আমাৰ গাঁৱত হিন্দু ধৰ্মৰ লোকে বাস কৰি আহিছে। সেয়েহে হিন্দু ধৰ্মৰ বিবাহ অৰ্থাৎ কইনা চোৱাৰ পৰা বিবাহ সম্পন্ন হোৱা আৰু বিবাহৰ পিছৰ যি নীতি-নিয়ম পৰম্পৰাগত ভাৱে এই সমাজত প্ৰচলিত হৈ আহিছে।

৫.১ কইনা চাবলৈ যোৱা নিয়ম:

দৰা ঘৰৰ গাঁৱৰ দুজন মান বয়সীয়াল লোক, দৰাৰ দেউতাক, বংশৰ ডাঙৰজন মিলি তিনিজন বা পাঁচজন মান ব্যক্তি কইনা ঘৰলৈ যায়। কইনা চাবলৈ যাওঁতে কেৱল পুৰুষ মানুহহে যায়, তিৰোতাক বা কোনো ছোৱালীক নিব নেলাগে। কইনাঘৰলৈ বুলি লগত মিঠাই বিস্কুট ফল আদি। দৰা ঘৰৰ পৰা যাওঁতে কোনো বিধৱা তিৰোতাক পদুলিমুখত আগবাঢ়ি নিদিয়ে বা দেখা

দিব নিদিয়ে। কিয়নো অমংগল হ'ব বুলি ভাবে। কইনা আহিলে মাঁহতে জোৰ হৈ যাব নেপায়; তিনিটা - পাঁচটা বা সাতজন লোক হৈ যাব লাগে। ধনতোলা পৰ্যন্ত কইনা আহিলে আগতে দৰা ঘৰৰ মানুহৰ শুশ্ৰূষা কৰাৰ কিছুমান লোকাচাৰ আছে। দৰা ঘৰৰ মানুহে পদুলিত আগৈ থিয় দিলেহি ভৰি ধুবলৈ পানী দিয়া হয় আৰু হাত-ভৰি মুচিবলৈ গামোচা দিয়া হয়। এনেদৰে পদুলিৰ পৰা কইনাৰ বাপেকে আলহীক মাতি-নি বহিব দিয়া হয়। কইনাৰ ঘৰৰ যেনো ছোৱালী বা মুতীয়েকে প্ৰথমে পানী দিয়ে আৰু তাৰ পাছত প্ৰসাদ দিয়ে। প্ৰসাদ দিয়াতো এটা নিয়ম আছে, প্ৰসাদ দিওঁতে পাঁচবিধ ফল বা উপকৰণেৰে দিব লাগে। তাৰ পিছত কইনাঘৰীয়ে চাহৰ যোগান ধৰে। শেষত জলপান দি তামোল পান দিয়া হয়। ওপৰোক্ত কইনাঘৰীয়ে দৰা ঘৰৰ মানুহক তামোল পানৰ সৈতে গামোচা দি যথা আদৰণি জনায় আৰু দৰা ঘৰৰ মানুহেও কইনাঘৰীক আশীৰ্বাদ দিয়ে।

৫.২ বিবাহৰ দিন ঠিক কৰাৰ লোকাচাৰ

সামাজিক লোকাচাৰ অনুসৰি বিবাহৰ দিন ঠিক কৰিব কইনা ঘৰৰ মানুহ দৰা ঘৰলৈ আহে বা যায়। বিয়াৰ দিন ঠিক কৰা বিশেষকৈ গাঁৱত মাতিব কৰা বুলিও কোৱা হয়। কইনা চাব যোৱাৰ নিয়মৰ দৰে দৰা ঘৰৰ মানুহেও কইনা ঘৰৰ মানুহ আহিলে পদূলিত পানী দি হাত ভৰি ধুবলৈ গামোচা দিয়া হয়। পিছত তেওঁলোকক ঘৰৰ ভিতৰত বহুৱাই চাহ-পানীৰ লগতে জলপান খোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰে। লোকসকলে দৰা-কইনাৰ সুবিধা অনুসৰি আলোচনা কৰি কোন মাহৰ কোন দিন এটা ঠিক কৰি লোৱা হয়। দৰাৰ ৰাশি অনুসৰি শুভলগ্ন চাই দৰা আহিব সময় নিৰ্ধাৰণ কৰি লোৱা হয়। কিয়নো শুভলগ্নৰ সময় উকলি গ'লে অমংগল হয় বুলি কোৱা হয়। এনেদৰে বিবাহৰ দিন ঠিক কৰা হয়।

৫.৩ জোৰণৰ সময়ৰ লোকাচাৰ

অসমীয়া বিবাহৰ আগত পতা অনুষ্ঠানৰ ভিতৰত জোৰণ অন্যতম। ধনতোলা গাঁৱত বিয়াৰ আগদিনা বা বাৰ অনুসৰি দুই দিন

আগত দৰা ঘৰৰ পৰা কইনা ঘৰলৈ জোৰণ দিয়াৰ দিন। সাধাৰণতে তেল দিয়া পূৰ্বনিশা কৰে। দৰা ঘৰৰ পৰা প্ৰায় 20-25 জন মানুহৰ সৈতে দৰাৰ মাকে কইনা ঘৰলৈ যায়। সেই দিনটোত দৰাঘৰৰ পৰা গহনা-গাঁঠৰি, কাপোৰ-কানি, প্ৰসাধন সামগ্ৰী, তামোল-পাণ, নাৰিকল, মাছ আদি বিভিন্ন সামগ্ৰী দিয়ে। ইয়াত কাপোৰ বুলি কওঁতে বিয়াৰ দিনা কইনাক গা ধুওৱাৰ সময়ত পিন্ধিবৰ বাবে তেলশাৰী, হেমৰ ওৰণি পিন্ধিবৰ বাবে বগা পাটৰ সাজ, দিয়াৰ মূল। দৰা ঘৰৰ মানুহ কইনা ঘৰলৈ আহি পালে পদুলিমুখত পালে কইনা ঘৰৰ আয়তীসকলে উৰুলি জোকাৰ দি বিয়া নাম গাই আৰু কইনাৰ মাকে কাঁহৰ তলত দৰাৰ মাকক হাতত গামোচা আৰু তামোল-পাণৰ সৈতে শৰাই দি আয়তীসকলৰ লগত লগ লৈ চোতাললৈ আদৰি-আনি ৰভাৰ তলত দৰা ঘৰৰ বুলি আচু-সীমাৰে শোৱা পাটিখনত আটাইকে বহুৱায়। কইনা ঘৰৰ পৰাও কেইগৰাকীমান বিশেষ বয়োজ্যেষ্ঠ লোকক নিমন্ত্ৰণ জনাই আৰু তেওঁলোকৰ একেখন ৰভাৰ তলতে দৰা ঘৰৰ বিপৰীত দিশত একেলগে বহে। তাৰ পাছত চাহ-পানী ব্যৱস্থাৰে সুন্দৰকৈ কইনাজনীক সজাই

বাহিৰৈলে আনি- বান্ধিজৰ মাজত বহুবাটু লৈ দৰাৰ মাক-
বা ভগিনীয়েকে আকলোৱেৰ সামগ্ৰী এবাৰ একাষৰে-
কইনাৰ খোলাত তুলি দিয়া হয়। এনেদৰে কইনাৰ-
মাকৰ ঘৰৰ অ- অলংকাৰ খুলি দৰাৰ অলংকাৰ-
পিন্ধাই দিয়া হয় আৰু শিৰত তেল -সেন্দুৰ
পিন্ধাই দিয়ে। দৰা ঘৰৰ মানুহক ভাত- পানী
খুৱাই শুশ্ৰূষা কৰি কিছু সামগ্ৰী খুৱাই দিয়া হয়।
দৰা-ঘৰীয়া ভোজন দি লোৱাৰ পাছত কইনাই
আৰু দৰাই খঙলিত দিয়া কলসহ পাৰ হ'ব
নোৱাৰে বুলি নিয়ম প্ৰচলিত হৈ আহিছে।

৫.৪ বিয়াৰ সময়ৰ লোকাচাৰ

বিয়াৰ দিনটো অতি বৰ্ণাঢ্য
আৰু ব্যস্ততাপূৰ্ণ দিন। ৰাতিপুৱা সূৰ্যোদয়ৰ আগতে
আনি পূৰ্ব পুৰুষৰ প্ৰতি সেৱা জনাই শ্ৰাদ্ধ পতা
হয়। শুমাৰ উলিয়াই দৰা -কইনাৰ ঘৰত এই
দিনটোতেই ৰাতি পুৱা সোনকালে আদিবাসৰ মাজে
এক পূজা কৰা হয়। শ্ৰাদ্ধৰ কাম শেষ কৰি দুৰৈয়া
আমন্ত্ৰিতকলৰ লগত দৰা - বা কইনাৰ মাকে বা
মামীয়েকে বা খুড়ীমাকে কাষত কলচী লৈ মূৰত
কাঁহৰ বাটীত চাকি- বন্তি, তামোল - পান এযোৰ-
আৰু চুৰি বা কটাৰী, পদূলিৰ টাঙে ঘাটলৈ

সুমুৱাত পানী ঢালিবলৈ দিয়া। আয়তীসকলৰ উৰুলিৰ ধ্বনিৰে ফিৰাগতি পাই সুমুৱাত কলহত পানী লোৱাৰ আগত জলদেৱতাক সেৱা জনাই তামোল-পাণ এখোৰ আৰু পইচা এচল দি কাঁহী বা চৰিয়াখনেৰে পানীখিনি তিনিবাৰ খুচৰি টানি দি কলহত পানী লৈ তাৰ লগতে আৰু সাত-জনী মানে টেকেলিত পানী ভৰাই লৈছিল। উভতি নোচোৱাকৈ ঘৰলৈ আহে। পদুলিমুখত দিয়া দোৱাৰ লগে লগে ধাতাৰে ঘেৰি ধৰে? দৰা-কন্যা পা ধুৱোৱাৰ সময়তো বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰশ্ন কৰে। এনেদৰে আনন্দ কৰাৰ অৱকাশ দিয়েতাই বাট এৰি দিয়ে আগবঢ়াই নি বিয়াৰ কলসটোৰ সৈতে পানী চৰুটোৰে সৈতে সাতজনীৰ উৰৱত অনুষ্ঠানৰ ব্যৱস্থা কৰোৱা হয়। নিমন্ত্ৰিত অতিথি-সকলক দুপৰীয়া আহাৰ গ্ৰহণৰ ব্যৱস্থা কৰোৱা বা আপ্যায়ন কৰা হয়। সন্ধিয়া সময়ত আয়তী-সকলে বাইজৰ মহিলাসকলৰ লগত দৰা-ঘৰৰ পৰা দিয়া তেল আদি নিয়মমতে লৈ চোতালত বহি বহাই লৈ ভাগেভাগে কন্যাৰ হাত-ভৰিৰ নখ কাটিব লাগে। দৰাৰ নখ কটোৱা বুলি কোৱা হয়। তাৰ পিছত পিঠিগুৰি বা ক্ষোৰকৰ্ম আৰম্ভণি কৰাসকলে দাবি দি যাওঁ নিয়মমতে অনুষ্ঠানৰ শুভ হোৱা কলসটো এতিয়াৰ ঘৰত বহাই লৈ। প্ৰথমে মাক-দেউতাকে কন্যাক হাত-ভৰি আৰু-সোলৰি দি

কইনাৰ ঘৰৰ পৰা আনন্দ পানী দিয়া নিয়ম। এনেদৰে বংশৰ আত্মীয়লোকে এই নিয়ম পালন কৰে। কিছুমানে কইনাৰ মুখত কাপোৰ বা পইচা দি আশীৰ্বাদ দিয়ে। তিনি একেদৰে দৰা পক্ষৰো একে নিয়ম পালন কৰা হয়।

বিবাহৰ দিনটোত দৰা-কইনা, কইনাদাতা, মাক-দেউতাক আৰু পুৰোহিত সকলো উপবাসে থকাটো পূৰ্বৰে প্ৰচলিত নিয়ম। যেনেকৈ সন্ধিয়া দৰা-কইনাক দুয়োয়ো পিছত চাৰিজনে মিলি মিঠাই আৰু দৈ গাখীৰ খোৱা হয়। এনেদৰে দিনটোৰ শেষত ৰাতি দৰা পক্ষত দৰাক সুন্দৰকৈ সজাই পৰাই লৈ কইনা ঘৰলৈ আনিবলৈ সাজু হয়। কইনাঘৰত কইনাকো বগা পাটৰ সাজ পিন্ধাই বা পাটৰ-কাপোৰ কৰালে তেনে বগা সাজ পিন্ধাই সাজু কৰা হয়। শুভক্ষণ অনুসাৰী দৰা ঘৰৰ মানুহে এজন পুৰোহিত লৈ বন্ধু-বান্ধৱ আৰু আত্মীয়ৰ লগত কইনা ঘৰলৈ আহে। দৰা ঘৰৰ প্ৰথমে মাক দেউতাক আৰু পিছত বয়োজ্যেষ্ঠলোকৰ ভৰি চুই সেৱা জনাই তেওঁলোকৰ আশীৰ্বাদ লৈ ওলাই যায়। ওলাই আহি বাজনাৰ সৈতে আহোতে পান আৰু পইচা আনন্দ উপভোগ দি খোজ কাঢ়ি সাতে বাটত যেনেকৈ বাধা-বিঘিনি অশুভ অমংগল নহওক। কইনা ঘৰ পোৱাৰ লগে লগে কইনাঘৰৰ মানুহৰ উলাহ-মালাহ হৈ পৰে। পদূলিমুখত বহুৱাই ওৰতে আমাৰেলোকে

ছাগলী বলি দেৱাই সুমাত ৰঙাথাল লৈ । মাহ দিলেই কইনাৰ ভনীজনীক দৰাৰ পীৰা এমনকি তাত ভোৰ ইত্যাদি দৰাক সামৰ্থ্য অনুযায়ী প্ৰতিটো অলংকাৰ দিয়া হয় । তাৰ পাছত দৰাৰ লগতে সমূহ বাইজৰ ক্ষমাভিক্ষা লৈ আদৰি অনা হয় । কইনা আৰু মাকে দৰা অহা মাত্ৰ পালেহি ঘৰ । ভিতৰৰ সখী বাগৰীলে আগৰ বাখৰ আৰু কইনাৰ মাকে বিয়া শেষ মোকোলালৈকে ভিতৰতে থাকে । বৰ্তমান- কালত বহু পুৰণিকলীয়া নিয়ম নাই কইনাক দৰা ঘৰৰ মানুহে কইনাক বাহিৰলৈ লৈ আনি দৰাৰ কাষত বহুৱাই হোম-যজ্ঞ বিয়াৰ মন্ত্ৰ আৰম্ভ কৰে । কইনাৰ খোলেকে আহে বিয়া নিয়ম প্ৰথাগত প্ৰচলিত । একেদৰে হোমৰ অগ্নি সাক্ষী সম্পাতৰ আগত বিয়া সম্পন্ন কৰা হয় । বিয়া সম্পন্ন হোৱাত কইনা ঘৰৰ বৰভৰাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সকলো বাৰোলোকক তাম্ৰোল-পান আৰু কাপোৰেৰে সেৱা জনাই আশীৰ্বাদ লোৱা হয় । দুয়োকে মান ধৰা বুলি কোৱা হয় । শেষত দৰা ঘৰৰ মানুহক সা-সম্পানেৰে ভাত- পানী খুওৱা হয় ।

৫.৫ বিবাহৰ পিছৰ লোকাচাৰ

দৰা-কইনাৰ বিয়া সম্পন্ন হোৱাত দুয়োজনকে ফিৰিবলৈ দিন কইনাৰ মাকে নতুন সাজ মালি দিয়ে । দুয়োজনক আশীৰ্বাদ কৰাই লৈ তামোলি

লুকোৱা আৰু আগ চৰেল দিয়া আদি নিয়ম কৰোৱা হয় । তাৰ পাছত কইনা-দৰাৰ ঘৰলৈ বুলি বিদায় দিয়া হয় । এই সময়ছোৱাত কইনা নিজৰ ঘৰখন এৰি যাব লগা হোৱাত ঘৰৰ লোকসকল অত্যন্ত দুখিত হৈ পৰে । তিনিবাৰ দিছুলে চাইলে চাওঁতে দিয়া হয় । এনেদৰে বিবাহৰ কাম সামৰণি পৰে । আকৌ দৰা ঘৰত দৰা-কইনা সুমুৱাওঁতে দিয়া হুলস্থুল দৰাৰ মাকে আদৰিবলৈ দুৱাৰত বাঁহী এখনত চাকি, ধূপ; তামোল-পান আদিৰে ভিতৰলৈ লৈ নিয়ে। দৰাৰ ভনীয়েকে কইনাৰ ভৰি ধুৱাই সম্মানেৰে মাটি দি লক্ষ্মীক আদৰে । দৰা-কইনা ঘৰৰ ভিতৰত সোমোৱা সময়ত ঘৰৰ চালত পানী দি সেই পানী দৰাৰ মাকে লয় । দুয়োৰ মূৰত এটা মাটিৰ চাকি ঠিলতাকে লৈ দি তাক একেবাৰতে ভাঙিবে পেটকৈ দি ভাঙি পেলাব লাগে বুলি নিয়ম প্ৰচলিত । সেই দিনা ৰাতি দৰা ঘৰত কইনা আৰু কইনাৰ লগত অহা লগৰীয়ে মাৰিজাতে শুই থাকে । পিছদিনা ৰাতি মূৰতে ইয়াৰ কইনাই সা-সুৰ ... মাকৰ চৰকীয়া ভুলাই মানুহবোৰৰ ঘৰৰ মানুহক এজন এজনকৈ তামোল-পান আৰু এখোনমান কাপোৰেৰে সেৱা জনায় । মানুহবোৰৰ ঘৰৰ মানুহেও নতুন

সুখময় জীৱন শুভ হওক বুলি বোৱাৰীজনীক আশীৰ্বাদ দিয়ে। ব্যৱহাৰ্য্য বস্তু বা দ্ৰব্য সমূহে আমাৰ অনুসাৰী জীয়েকক দিয়া মেখেলা - চাদৰ - ৰিহা, চুৰী, কাঠৰ আৰু টেবুল, বাকচ আদি দিব লাগে। তিনিদিনা আগতে বস্তু বা সামগ্ৰী দিয়া হয়। তাৰ পাছ দিন পিছত দৰা - পক্ষৰ মানুহে বস্তুবোৰ আনিব লগাৰ নিয়ম আছে। তেনেকৈ আঠমংগলা বুলি কোৱা হয়। বিবাহৰ লগত জড়িত আঠমংগলা অনুষ্ঠানৰ ওপৰত অসমীয়া সংস্কৃতিৰ অন্যতম। অসমত আঠমংগলা সুওৱাটো এটা সুকীয়া প্ৰথা। এই প্ৰথাত দৰাক সাতুৰ্বৰ্গৰ দিয়া সকলো নিমন্ত্ৰণ জনায়। কিছুমানে ইয়াক নিমন্ত্ৰণ বা নেওতা দিয়া বুলি কয়। দৰা, দৰাৰ সমনীয়া আৰু আন আৰু এজন - তিনিজন বন্ধু বা যাব লাগে। অবিবাহিত দৰাতকৈ ডাঙৰ লোক আঠমংগলালৈ নাযায়। আৰু লগত দু'জনে দৰা দৈ খোৱাৰ আগতে তেনেজনে কন্যাঘৰত মাহ দৈ আছে। দৰা আৰু তেওঁৰ লগত যোৱা লোকজনক প্ৰথমে বিভিন্ন বিধৰ পিঠা - লাডু আৰু জলপান খুৱায়। দ্বিতীয়বাৰত জলপান আৰু খাৰে ভাত খুওৱা আমাত বিভিন্ন বিধৰ ৰং - বৰ্ণৰ বস্তু। তৃতীয়বাৰত লঘু আহাৰ আদৰণীয়। আঠমংগলাত তিতা - টেঙা দিয়া নিষেধ। কিয়নো

শাহুৰ - জোৱাইৰ সম্পৰ্ক হৈছে - তিনি বাখিৰ পাছে বুলি এটা লোকবিশ্বাস আছে ।

৫.৮ অন্যান্য

পৰম্পৰাগতভাৱে বিবাহৰ লগত জড়িত কিছুমান নীতি-নিয়ম বা লোকাচাৰ সমূহৰে প্ৰচলিত হৈ আহিছে । সামাজিক ভাৱে যেতিয়া বিয়াত বিয়াৰ দিন বা তাৰিখ ঠিক হোৱাৰ পাছত কইনাৰ ঘৰৰ মানুহে দৰা ঘৰৰ মানুহক পান দি বিয়াৰ বাবে নিমন্ত্ৰণ দিব লাগে । তাৰ পিছত নিমন্ত্ৰণৰ বাবে বিশেষ ৰূপে দৰা ঘৰৰ মানুহেও কিছুদিন পাছত সামাজিক ভাৱে, কইনাৰ বাপেৰ এখোৰ আৰু তামোল পান দি যায় । কইনাক মাইকীয়ালোৰ বুলি কোৱা হয় । বিয়াৰ দুদিন বা তিনিদিন আগত দৰা-কইনাৰ উভয়ৰে ঘৰত মাহ হালধি সনা নিয়ম আছে । দৰা ঘৰত জোৰণ দিয়া হয় । জোৰণ দিবা লৈ যোৱাৰ লগত নিব লাগে । আনহাতে কইনা ঘৰত মাহ হালধি সনা হয় । আকৌ বিয়াৰ দিনা দৰা বা কইনাক গা ধুওৱাৰ পিছত নুৱাওৱা তোলা নিয়ম আছে । পিছে দৰা - কইনাক ধুৱাই তাৰ পিছত আকৌ সুসজ্জিত নুৱা ৰখা তোলে । তিৰোতাসকলৰ লগত বিভিন্ন ধৰণৰ বং বহুতো কামত গা - ধুই পানীৰ

সুঁৱলীত এটি গাত কৰি তাৰ চাৰিওফালে চাৰিবিধ মাৰিকা যেনে এৰাঁ সূতা মেৰাই খাঁতচোত পিটাগুৰি, কল আৰু তামোল-পাণ দৈবগ দিয়ে। এনেদৰে পুনৰবাৰ গা-ধুই সুমত পানী হৈ থাকিল হঁহতে। প্ৰত্যাবৰ্তন কৰা কালত এজনী তিৰোতাই কোৰেৰে একোটা সৰু সৰু গাত খান্দি আছে — নুৱতিয়ে তাতে দৈ ক'ল দিয়ে। আকৌ পিছে পিছে আন এগৰাকীয়ে তালৈ দৈ আৰু কল খাঁতে-পেলা সংগ্ৰহ কৰে। মানুহে বেযাত ইমান আইলান বুলিও কোৱা হয়। এই আইলান দৰা-কইনাক ভাগৰেল দিয়া হয়।

সুৱাগুৰি তুলি ধাৰ খোৱাৰ

পিছত দুগৰাকী তিৰোতাই দৰা বা কইনাৰ ওপৰত দৰা-কইনাৰ ওপৰত এখনি কাপোৰ মেলি ধৰে। নুৱতিয়ে তোঁওখনলৈ পৰা বাঁওখনলৈ দুবি আৰু উৰৱটা আৰু চাউল কাপোৰখনৰ ওপৰত মাৰে। আন এগৰাকীয়ে জপৰ উৰৱটো তাৰ পৰা একুটি আৰু চাউল মিলনি ওপৰলৈ দলিয়াই দিয়ে। এনেদৰে তিনিবাৰ দিয়াৰ পিছত দৰা-কইনাক দুইখন সৰবতীৰে তেলতো দি তোলা হয়।

বিয়া বুলি ক'লেই বাইজৰ মনত বংশৰ আগলৈ মানুহ আকৰ্ষিত হয়। পৰা

পোহলৈকে চাকি পাৰি কাম কাজ কৰা নিয়ম আছে। কাম-কাজৰ লগতে ঘৰুৱা সামগ্ৰী অনুসংগিক দৰা-কইনাঘৰে লোকৰ নোৱাৰা সামগ্ৰী যোগান ধৰে। ৰভা-পৰলা দিয়াৰ লগতে কোনোৱে কাপোৰৰ সাজ, কোনোৱে বাকচ, কোনোৱে গহনা-গাঠৰি কোনোৱে কাঁহী-বাটি, কলহ আদি দিয়ে।

৫.৭ বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰৰ পৰিৱৰ্তন আৰু বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ

আধুনিক সমাজত বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগতে বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ বাৰুকৈয়ে পৰিছে। বৰ্তমান সমাজত বিবাহ কেৱল পৰম্পৰাগত ভাৱে লোকে প্ৰথানুযায়ী সম্পন্ন কৰা নাই। কোৰ্ট-কাচাৰীত ৰেজিষ্টাৰৰ যোগেদিও বিয়া হোৱা দেখা যায়। সেয়েহে তেনে পৰিৱেশত বিবাহৰ লগত জড়িত লোকাচাৰসমূহ, বিয়া নাম আদিৰ প্ৰচলন কমি আহিছে। বিবাহৰ আগতে আগেয়েলিতে দৰা-কইনা ঠিক কৰোঁতে আগত ৰাশি-যোটক মিলাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিছিল আৰু দৰা-কইনাৰ ৰাশি নিমিলিলে বিবাহ প্ৰস্তাৱৰ সামৰণি মাৰে। বৰ্তমান সমাজত ৰাশিৰ ওপৰত গুৰুত্ব নিদিয়ে। পুৰণি সমাজত দৰা-কইনাৰ দেখা-দেখি সুলোমন ঘৰৰ অহা যোৱাৰ নিষিদ্ধহে আছিল। বৰ্তমান সমাজত এইবোৰ অপকাৰক আজিকালি সম্পূৰ্ণ

দৰা-কন্যাৰ সম্বন্ধ কৰিবলৈ বেবছাইট, বাতৰি কাকত আদিত বিজ্ঞাপন দিয়াও দেখা যায়। পূৰ্বৰ সমাজত তামুলী পিতোৰাৰ সোণৰ অন্য ব্যৱহাৰ হোৱা নাছিল, কিন্তু বৰ্তমান সমাজত ইয়াৰ বাটা পৰিৱৰ্তে বিভিন্ন চোৰিমণি, গুলাবি আৰু মেহেন্দি আদি ব্যৱহাৰ হয়। বিয়াৰ নিমন্ত্ৰণ হিচাপে তামোল-পাণৰ বিয়াৰ নিমন্ত্ৰণ কৰিছিল বৰ্তমান ৰঙীন নিমন্ত্ৰণ পত্ৰ দিয়া হয়। বিয়াৰ একমাহ আগতে সকলো সম্বন্ধীয় মানুহক একেলগে বাকৰি বস্ত্ৰ দিয়া, কলপাতৰ পাট বনোৱা, মাহ-চিৰা-খোলা কৰা, মাহৰ বনোৱা কাম প্ৰতিমা নাই, তাৰ পৰিৱৰ্তে বৰ্তমানে টেন্ট হাউচ, লাইট, বেলুন আদিৰে সজাই তোলা হয়। সমাজৰ লগে লগে যৌতুকৰ তালিকাখনো ক্ৰমে দীঘলীয়া হৈ গৈছে। যৌতুকত সামগ্ৰী লগতে বৰযাত্ৰী মানুহৰ সংখ্যা বেছি হোৱা দেখা গৈছে। আগতে নৈ-পুখুৰী বা নদীৰ পৰা পানী তোলাতো আয়তীসকলে হেনো হেনো, তাত তাত বিয়ানামৰ যোগে পানী তোলা নিয়ম আছিল। আজিকালি পানী তুলিবলৈ যাওঁতে আয়তীৰ বিয়ানামৰ পৰিৱৰ্তে কেচেট লৈ যায়। বিয়াৰ সত্যমতে দিনা বিয়াঘৰলৈ আমন্ত্ৰিত অতিথিক তামোল-পাণৰ লগতে বিভিন্ন জলপান, দৈ-চিৰা আদি তামোল-পাণৰ লগতে বিভিন্ন আদি দিয়া হয়। আগতে দৈ, কোমল চাউল, চিৰা আদিয়েই আছিল বিয়াৰ জলপান, ...

পরবর্তী সময়ে আমিষ খাবার নীতি : ভুরিভোজের প্রচলন আরম্ভ হয়। বিভিন্নরকম দায়িত্বের কাজে বিভিন্ন দলের ব্যবস্থা করে। বহিঃ রাজ্যের ও দেশী খাদ্য যেমন- মাছ-মাংস, পোলাও আদির প্রচলন ঘটে। (তথ্যদাতা - শ্রী ভুবনমোহন দাস, বনতেলা আর শ্রী কানন দাস, বনতেলা।)

ষষ্ঠ অধ্যায়

ষষ্ঠ অধ্যায়

৭.৩ ধনতোলা গাঁৱৰ মৃত্যু সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ

অসমীয়া সমাজত পৰম্পৰাগত ভাৱে চলি অহা লোকাচাৰ সমূহৰ ভিতৰত মৃত্যু সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰো এটা অন্যতম অংশ। হিন্দু সমাজত সামাজিক ভাৱে প্ৰচলিত হৈ অহা নীতি-নিয়মসমূহ এই ধনতোলা গাঁৱত পৰম্পৰাগত প্ৰচলিত হৈ আহিছে। গাঁৱৰ মানুহে সমাজৰ লোকৰ ব্যক্তিৰ মৃত্যু হ'লে গাঁৱৰ সান্ত্বনা দিয়াৰ লগতে যোনে যি ধৰণে পাৰে সহায়ৰ হাত আগবঢ়ায়। গাঁৱৰ মানুহে মৃত্যুৰ বাতৰি শুনিবলৈ পালেই বিশেষকৈ পুৰুষসকলে দাহনৰ বাবে হাতত এখোজাল বাঁহ চাৰি পাঁচজনমান পুৰুষে লৈ মৃতকৰ ঘৰত উপস্থিত হয়। চাৰি-পাঁচজনমান পুৰুষে মৃতকক দেহটো ঘৰৰ চোতালত আগলতি কলপাত পাৰি ধৰাধৰি কৈ উপৰত উত্তৰ মুৱাকৈ শুৱাই দি বগা কাপোৰেৰে ঢাকি দিয়া হয়। মৃতকৰ শুৱেত ধূপ-ধুনা জ্বলাই ৰাখে। পুৰোহিতৰ নিৰ্দেশমতে মৃতকক পৰিধান কৰায়, নতুন কাপোৰ পিন্ধায় দিয়া হয়। পুৰুষৰ মৃত্যু হ'লে পত্নীয়ে শৰীৰৰ অলংকাৰসমূহ খুলি দিয়ে, তিৰোতাৰ মৃত্যু হ'লে স্বামীয়ে শৰীৰৰ অলংকাৰসমূহ খুলি দিয়ে। তিৰোতাৰ মৃত্যু হ'লে স্বামীয়ে পত্নীৰ সেন্দুৰ আৰু শেষটোৰ ভাঙিৰকৈ দিয়ে। বাঁহ, কাঠ ৰাইজে নিজে কাটি মৃতকৰ ঘৰত আনি-সাজে। চন্দন বা চিতাৰ কাৰণে যি খৰি বা বাঁহ

কাটিব লাগে, যাতে আত্মাই সহজে জল- পাত- খাবৰ- বাবে কামত আৰু ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰে। সি ঘোতোঙোলা বাঁহ তোলাত এৰেহুৱে চুৰা খুলি থোৱা হয়। ফলা- ফলাহেৰে বাঁহৰ বুকু ভেদিলে সি দিঘল চাং সাজা হয়, তাৰ চাংখন ঠিকঠাকত এবেলেগে কৰা নিয়ম। চাংখন সি দুডাল বাঁহত বান্ধি দিয়া হয়, যাতে দুডালৰ মাজলৈ খুলিও যায়। তাৰ পিছত ঘৰৰ আৰু মৃতকৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা দেখুৱাই আৰু আগবঢ়ায় যাতে তেওঁ সকলোৰে দোষ আদি মাৰ্জনা কৰি যায়। তেওঁৰ আত্মা যাতে স্বৰ্গগামী হয়, তাৰ বাবে ভগৱানৰ স্তুতি কৰা হয়।

তাৰপিছত সাজতে তুলি উঠাইলৈ লৈ বান্ধি আৰু দাহনৰ বাবে সাজু হয়। আত্মহত্যা মৃত্যু হ'লে, সৰ্প-দংশনত মৃত্যু হ'লে, অপমৃত্যু হ'লে, কলেৰা ৰোগত মৃত্যু হ'লে দাহ কৰা নহয়। সৰ্প- দংশনত মৃত্যু হোৱা মানুহক নদীত উটাই দিয়া হয়। যাতে কোনো বৈদ্যই পাই ভাল কৰিব পাৰে। দাহ কৰিব নোৱাৰা মৃতকক মাটি খোৱা নিয়ম। মৃত শিশুকো দাহ নকৰি মাটি খোৱাহে হয়। শ্মশান যাত্ৰাত ছোৱালী আৰু তিৰোতা মানুহক নেযাবে নিয়ম অধিকাংশতে আমাৰ গাঁওত প্ৰচলিত নাই।

৭.১ দাহকৰ্ম সম্বন্ধীয় লোকাচাৰ:

সাম্প্ৰতিকভাৱে প্ৰচলিত হৈ অহা

দাহ কৰাৰ আচাৰৰ লোকাচাৰ পৰম্পৰাগতভাৱে আমাৰ
হিন্দুসমাজৰ গাঁৱত চলি আহিছে । অসমীয়া হিন্দুসকলৰ মাজত
নৈৰ পাৰত, মৃতৰ শৱ অগ্নিসংস্কাৰ কৰি পুতি থোৱা
লোৱা হয় । কিছুমানে নিজৰ ঘৰৰ বাৰী চোতালতো
দাহ কৰে । দাহ কৰা ঠাইত মাটিৰ বেদী সজা হয়
মৃতৰ নামত শালিকী চিতা সাজি লোৱা হয় । দাহ কৰা ঠাইখনি
মানুহৰ চিতা যিমান লোৱা হয় তাতে ভিতৰি পাঁচটা গাঁথি
দিয়া হয় । পূৱ-উত্তৰ আৰু দক্ষিণ-পশ্চিম
মুখকৈ শৱ শালিকী তাৰ ওপৰত চিতা সাজি লোৱা হয় ।
এই সময়তে কোনো কোনো অঞ্চলত চুলি কাটি বা দাঢ়ি
কাটি চিতাৰ মূৰ চোতালত কাটিলে মৃত্যুৰ আগতে
বাঁহৰ চালি আৰু তাৰ পাত দি তাৰ ওপৰত কাপোৰ
দিয়া হয় । চিতাত শৱক মৃতদেহটো চোতালৰ মাজত
শুৱাই অগ্নি দিয়ে আৰু ধূপ-ধূনাৰে চিতাত সাতবাৰ
প্ৰদক্ষিণ কৰে । মৃতদেহটো চিতাত শুৱাই কিছুমান
ঠাইত বাঁহ কাঠেৰে মৃতকৰ গাত থাপে, কিছুমানে এনে
কাৰ্য নকৰে । মৃত হ'লে তেওঁৰ আৰু স্ত্ৰী হ'লে
অবিবাহিতৰ বাবে চিতাত মুখাগ্নি দিয়ে । তাৰ পিছত
ঘৰৰ মানুহে আৰু গাঁৱৰ মানুহে একেলগে মিলি
গাত ভৰি দি মৃতৰ দেহটো পুৰি পেলায় আৰু মূৰত
ছিটিয়ায়, প্ৰয়োজনমতে কাঠ মুখাগ্নি দিয়া হয় ।
দাহ কৰে আৰু দাহ কৰাৰ আগতে মিলি মৃত দেহটো
পুৰি পেলায় । চিতাত মুখ শুকাই, চিতা দিয়া ঠাইত আৰু
কেইবাবাৰো বেদী ওপৰত মাটি দি তাত তুলসী গছ

তিলতি দিয়াৰ পিছত বাটি, চাউল; সুপাৰি; সৰু সামগ্ৰী, তিল, পঞ্চামৃত, তুলসী, ফুল, চন্দন আদিৰে পিণ্ড তৈয়াৰ কৰি শ্ৰদ্ধা সহকাৰে প্ৰেতাত্মালৈ পিণ্ড দিয়া হয়।

৭.2 দাহকৰ্ম সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ

সমাজখনত মৃত ব্যক্তিৰ শৱদাহ কৰি আহোতে বাটতে কাঁইট তিতা পাত, জুই নিতৌ খাব লগা সামগ্ৰী খুটিত থৈ যায়। দহনক্ৰিয়াৰ শেষত সকলোৱে খাব লাগে। সমাধিৰ সময়ত পুত্ৰসকলে দহন কৰাত সহায় কৰে। শ্মশান যাত্ৰা আৰু ঘূৰি অহাৰ সময়ত বিভিন্ন বিধি পালন কৰা হয়। অনাৰ্য্য বৰ্গৰ কামনাৰ শ্ৰাদ্ধ লোকসকলে পালন কৰে। সেইদৰে দাহকৰ্ম কৰা কামোৰাইহে বিধিবদ্ধ পালন কৰে। মৃতকক সাৰ কৰাৰ পিছত হাত ভৰি ধুই খৰি চৰু গুজি জুই দিয়ে, যাতে নেলাগে দিনা হয়। সমুখত খকিৰ সমাপ্তি জুই জ্বলাই সকলোৱে ঘৰ দুৱাৰ গোবৰ মাটিৰে মচি লাগে। শ্ৰাদ্ধ লোকসকলে মাটিত শোৱে খাট শুব লাগে আৰু সৰু আকৃতি অহা খৰিৰে সমাধি কৰিব লাগে। অশৌচ দিনবোৰত মৃতকৰ আত্মাৰ অৰ্থে খাদ্য জী-জন্তুক আৰু পাৰ্থ আত্মাক দিয়ে। সেইদৰে এবা সামগ্ৰী, কণ আদিৰে অশৌচ লোকে খাদ্যত নথকা বোৱালত

নাম প্ৰথম ধৰি, সুতৰাং তেওঁৰ আদ্যশক্তি তেওঁৰ আত্মাৰ
কাৰণে ভোজন কৰায়। সেই দিনাৰে পৰা আত্মীয়লোকে
তেওঁলোকে চুলবাসিৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰি ব্ৰত ভংগ কৰাৰ
হয়। সেই দিনাৰ পৰা চুলবাসিৰ লোণ মিঠাতেল,
হুই, মাছ, মাল-ফুল আদিৰ লগতে আৰু চাউলৰ নিৰামিষ
ভাত গ্ৰহণ কৰে।

দহ দিনৰ দিনা দহা কৰা হয়। সেই
দিনাও পুৱাতে নাপিতৰ কামি-কাপোৰ ধোৱা হয়।
ঘৰ-দুৱাৰ সাৰা হয়। ঘৰৰ আটাইয়ে স্নান কৰে।
সেই দিনা পুত্ৰ সন্তানেও চুলি মুণ্ডন লাগে। তুলসী
আৰু দিনা মাছ-মাংসৰে ধৰি সুতোৰে ভোলকোৱা
নাপিতৰ ব্যঞ্জন আৰু নিৰামিষৰ ভাত কলপাতত
আৰু চিৰা-পিঠা আদি দি পিণ্ড দিয়া হয়।
সেইসময় অনুষ্ঠানত মৃতকৰ পত্নী, কন্যা বা আনজন
জনে বন্ধন কৰি দিয়া হয়।

আৰু তৃতীয় দিনা সংযম প্ৰতিপালন কৰে।
সেই দিনা কৰবী ৰাজহুৱা মাছ-মাংসৰে লোক দি
যৱতী যাতে নিৰামিষ ব্ৰত ভংগ কৰে আৰু
ৰাজহুৱা ভোজন - পান আয়োজন দি সেৱা আদৰণীয়
আলৈ প্ৰথম চতুৰ্থ দিনা নাপিতৰ ৰাজহুৱা আমন্ত্ৰণ
কৰি আনি চুলবাসিৰ ভোজ-ভাত খুৱায়।

তাৰ পিছত এমাহত মৃত্যু তিথি হিচাপে

পালন কৰা হয়। ভুমুহীয়া আত্মীয় আৰু বন্ধুবৰ্গীয়া আদ্যাত অন্ন, জল, বস্ত্ৰ দি ব্ৰাহ্মণক বা আত্মীয়ক উৎসৰ্গ কৰা হয়। মৃতকৰ সন্তানে সেইদিনালৈকে অন্য মানুহৰ ঘৰত অন্ন গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰে। দহাৰ দিনা পুতি থোৱা অস্থি উলিয়াই কিছুমান কৰ্ম কৰি আকৌ ধুৱাই পাছফালে বাৰীৰ সুৰক্ষিত ঠাইত নষ্ট হ'ব নোৱাৰাকৈ পুতি থোৱা হয়। মৃত্যুৰ বছৰেকৰ ভিতৰতে সেই অস্থি প্ৰয়াগ আদি তীৰ্থত বিসৰ্জন দিব পাৰিলে মৃতজনৰ কল্যাণ হ'ব বুলি ধৰা হয়।

৭.৩. মৃত্যু সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰৰ পৰিৱৰ্তন আৰু বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱ -

বৰ্তমান সময়ত সমাজত মৃত্যু সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ সমূহৰ পৰিৱৰ্তন দেখা পোৱা যায়। পূৰণি সমাজত মৃত্যু হ'লে মৃতকক ঘৰত বিভিন্ন নীতি-নিয়মৰ মাজেৰে সম্পূৰ্ণকৈ কাম কাজ কৰা দেখা গৈছিল কিন্তু বৰ্তমান সমাজত সাধাৰণ ভাৱে নিয়মবোৰ কৰে। উপৰাঞ্চ ঘৰৰ মৃতকৰ পৰিয়াল-ৰ বাবে আহাৰৰ অৰ্থে বিভিন্ন ফল-মূল, দৈ-দুগ্ধ, চাউল, চাহ, আলু, ঘিউ আদি দিছিল। বৰ্তমান তাৰ পৰিৱৰ্তে টকা দিয়া হয়। পূৰ্বতে সমাজত যদি আই উলাই, সাপ দংশন, অপ-মৃত্যু বা বেমাৰীয়া লোকৰ মৃত্যু হ'লে দেহ নকটি নদীত উটুৱাই দিয়া প্ৰথা আছিল বৰ্তমান কিন্তু সেই প্ৰথা সলনি হৈছে। আনহাতে মৃত্যু হোৱা লোকক বৰ্তমানে

বিশ্বায়নৰ যোগেদি শ্মশানত নি কাষ্ঠৰে দ্বাৰা দাহ কৰা হয়। বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱৰ ফলত তাইনৰ লোকাচাৰ ক্ষেত্ৰতো যথেষ্ট পৰিৱৰ্তন দেখা যায়। পূৰ্বৰ সমাজত পুৰোহিতৰ নীতি নিয়মৰ মাজেৰে মৃতক দেহা মৃতকক চলিয়াহে নিয়াৰ পাছত দাহন শেষ নোহোৱাকৈ কৰাহে নিয়মৰ বৰ্তমান কেৱল সাধাৰণ অৰু নিয়মেৰে শ্মশানত নি কাষ্ঠৰে দ্বাৰা দাহ কৰা হয়। মোৱা-লোৱা, পিন্ধন উৰণ, খোৱা আদিৰো এক পৰিৱৰ্তন পূৰ্বৰ সমাজত মৃতকৰ পৰিয়ালৰ লোকৰ সমসত বছৰৰ তেৰদিনা মানুহে বা জাতি কুটুম্বই একেলগ হৈ মৃতকৰ ঘৰত কন্যা বৰা কৰি খাইছিল কিন্তু আজিকালি সেই প্ৰথা নাই। ঘৰতে অকলোৱে নিজে ৰান্ধি বাঢ়ি খাই আৰু মৃত্যুৰ তিনিদিনীলৈকে আতি অনুষ্ঠানত লোমোৰ আছিল। তাৰ পৰিৱৰ্তে বৰ্তমান আতি অনুষ্ঠানে মাছ মাংস খোৱা দেখা যায়। পুৰুষৰ মৃত্যু হ'লে [illegible] আগৰ দৰে গৃহেৰে জীৱন বিধৱা হৈ বগা কাপোৰ পিন্ধি নাথাকে ৰঙ্গ ৰঙীন কাপোৰ পিন্ধে আৰু বিবাহ হোৱা দেখা যায়। মৃত্যুৰ আজ লোমোৱা পৰ্যন্ত মাটি খৰা প্ৰথাও নাইকিয়া হৈছে।

বৰ্তমান যুগত বিশ্বায়নৰ যুগ সোমে মানৱ সমাজৰ মূল্যবোধৰ অৱক্ষয় হোৱাৰ লগতে সাংস্কৃতিক, সভ্যতা, লোকাচাৰ আদিতো অৱক্ষয় হোৱাৰ দেখা যায়। বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱৰ বাবে বৰ্তমান সময়ত আমাৰ পাৰৰ মৃত্যু সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ যথেষ্ট পৰিৱৰ্তন হ'ব পাৰি আহিছে। পূৰ্বৰ —

সমাজখনত অৰ্থ ক্ষেত্ৰত দুৰ্বল আছিল যদিও সমাজৰ নীতি নিয়মৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিছিল কিন্তু সময়ৰ পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে সামাজিক দিশত পুঁজিবাদী হৈছে সংস্কৃতি, লোকাচাৰ আদিৰো আধাৰত নিয়মবোৰ পালন কৰে। (তথ্য দাতা- বাবুল নাথ)

উপসংহাৰ

এই অকলশ্যাটিৰ জৰিয়তে অসমীয়া সমাজৰ বিভিন্ন শিল্প আৰু সামাজিক লোকাচাৰ তথা বিভিন্ন জ্ঞান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এই গৱেষণা অধ্যয়নৰ জৰিয়তে লাভ কৰা তথ্যৰাজি আৰু এইবোৰৰ যথাযথ বিশ্লেষণৰ আধাৰত ক'ব পাৰি যে, নলবাৰী জিলা তথা ইয়াৰ দিশৰ ধনতোলা গাঁৱৰ লোকজীৱনৰ জন্ম, মৃত্যু, বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰসমূহৰ বিভিন্ন পৰম্পৰাগতভাৱে ৰীতি-নীতি, আচাৰ-অনুষ্ঠানে ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। কিন্তু বিভিন্ন কাৰকৰ প্ৰভাৱত কিছু কিছু বস্তুৰ ভিতৰত এই পৰম্পৰাগত আচাৰ-অনুষ্ঠানসমূহত পৰিৱৰ্তনৰ চাপ পৰিছে। সমাজ-সভ্যতা সংস্কৃতি পৰিৱৰ্তনৰ অন্তঃস্ৰোত। পৰিৱৰ্তন আহে প্ৰথমে ব্যক্তিৰ জীৱনলৈ আৰু ব্যক্তিৰ জীৱনৰ পৰা সমাজ পৰিৱৰ্তনে সংস্কৃতি লোকাচাৰলৈ পৰিৱৰ্তন আনে। ধনতোলা গাঁৱৰ কিছু পৰিমাণে আংশিক। যেনে কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত পূৰ্বৰ পৰম্পৰা সলনি নোহোৱাকৈ আজিও যদিও বিজ্ঞানসন্মত দৃষ্টিৰে গ্ৰহণ কৰিছে। আনহাতে লোকাচাৰসমূহ স্থান, কাল, পাত্ৰ অনুসৰি পদ্ধতি অনুসৰি সলনি হৈছে। [illegible], কিন্তু লোকাচাৰসমূহক সমাজৰ পৰা বিচ্ছেদ কৰিব নোৱাৰি। ই সমাজৰ লগত সংযুক্ত। সেয়েহে লোকাচাৰ আৰু পদ্ধতি পালনৰ পদ্ধতি বেলেগ বেলেগ হ'ব পাৰে।

গ্ৰন্থ পঞ্জী :

১/ গগৈ, লীলা, অসমৰ সংস্কৃতি, ডিব্ৰুগড়, বনলতা 20১৪।

২/ তালুকদাৰ, ৰুবুল; অসমৰ সংস্কৃতি, তুইনিমন বুক পাব্লিকেচন পানবজাৰ গুৱাহাটী 2020।

৩/ বৰুৱা, বিৰিঞ্চি কুমাৰ, অসমৰ লোকসংস্কৃতি, গুৱাহাটী বীণা লাইব্ৰেৰী 20১2।

৪/ বৰদলৈ নিৰ্মল প্ৰভা, অসমীয়া অসমৰ লোক সংস্কৃতি, গুৱাহাটী বীণা লাইব্ৰেৰী ১৯৭2।

৫/ মজুমদাৰ, অখিল চন্দ্ৰ; অসমীয়াৰ আভিজাত্য লোক সংস্কৃতিৰ অধ্যয়ন : গুৱাহাটী 2020।

৫/ শৰ্মা, হৰিনাথ দলৈ; বাণেশ্বৰনাথ অসমীয়া; অসমীয়া লাইব্ৰেৰী, ১৯৭৪।

৬/ শৰ্মা, নবীন চন্দ্ৰ, অসমীয়াৰ লোক সংস্কৃতি আভাস। বীণা লাইব্ৰেৰী। 20১৫।

৭/ সম্পাদক – শ্ৰীযুক্ত অতীন্দ্ৰ নাথ, তালুকদাৰ; অসম : ননকাৰী প্ৰকাশ প্ৰিয়মা।

সংবাদদাতা — দাত্রী

তথ্য দাতাদের নাম — ঠিকানা

ক্রমিক নং	নাম	লিংগ	বয়স	বৃত্তি	ঠিকানা
১/	অরুণ নাথ	পুরুষ	৪৮	প্রাথমিক স্বাস্থ্য কেন্দ্রের কর্মচারী	ধনতোলা
২/	অঞ্জু নাথ	মহিলা	৪৯	গৃহিণী	ধনতোলা
৩/	বগনন নাথ	মহিলা	৫৯	গৃহিণী	ধনতোলা
৪/	মাগিন নাথ	পুরুষ	৬2	গাঁও প্রাক্তন সভাপতি	ধনতোলা
৫/	গোলাপ নাথ	পুরুষ	৫৭	সাংস্কৃতিক কর্মচারী	ধনতোলা
৬/	মনোজ নাথ	পুরুষ	৪২	ব্যবসায়ী	ধনতোলা
৭/	নির্মলা নাথ	মহিলা	৪৮	গৃহিণী	ধনতোলা
৮/	বীরেন্দ্র নাথ	পুরুষ	৬৭	অবসরপ্রাপ্ত শিক্ষক	ধনতোলা
৯/	বাবুল নাথ	পুরুষ	৫০	ব্যবসায়ী	ধনতোলা
১০/	শুভমোহন নাথ	পুরুষ	৬০	অবসরপ্রাপ্ত পুলিশ বিভাগ ও অঞ্চল সভাপতি	ধনতোলা, গারেমারা

আলোক চিত্ৰ

চিত্ৰ-ক
জন্ম সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ
অন্ন প্ৰাশন

চিত্ৰ - খ
বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ
জোৰণৰ সম্ভাৰ

চিত্ৰ - গ
মৃত্যু সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰ
দাহনৰ আগৰ সম্ভাৰ